

Χρήστος Καμπουρέλης

“Η Γυναίκα Σκακιέρα”

Αθήνα 2023

Σχολή πυροδότησης θεατρικής γραφής

Θέατρο Πορεία

Ο Χρηστός Καμπουρέλης γεννήθηκε το 1999 στην Αθήνα. Σπουδάζει στο τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Οικονομικών σπουδών του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών και παράλληλα Φιλοσοφία στο Deree. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια θεατρικής παιδείας του Κώστα Γεωργουσόπουλου στην «Ανοιχτή τέχνη». Μερικά από τα ενδιαφέροντα του εκτός από την συγγραφή είναι η φιλοσοφία του νου, οι ποιητικές πράξεις ως θεραπεία, ο διαλογισμός και το σιάκι.

***

Σο έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 - Μάιος 2023) με εισηγητές τους Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Θανάση Τριαρίδη και βοηθό εισηγητή την Ανθή Τσιρούκη.

***

Το θεατρικό έργο Η Γυναίκα Σκακιέρα του Χρήστου Καμπουρέλη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τηλέφωνο: 6945746106

Email: chriskambourelis@gmail.com

Περίληψη:

Ο Αλέξανδρος και ο Τίτος είναι δυο ηθοποιοί που κάθε βραδύ παίζουν το ίδιο έργο. Ο Αλέξανδρος καθώς έχει σπάσει την γυάλινη σκακιέρα του αποφασίζει να σαγηνεύσει μια γυναίκα από το κοινό που φοράει ένα φόρεμα με σχέδιο σκακιέρας και μαζί με το συμπαικτη του τον Τίτο να την μετατρέψει σε μια σκακιέρα. Χρησιμοποιώντας διάφορες τεχνικές χειραγώγησης παρόλο που εκείνη είναι ένας δυναμικός χαρακτήρας θα την πείσει πως το να μετατραπεί σε μια σκακιέρα είναι απολύτως φυσιολογικό. Όταν ολοκληρωθεί η μεταμόρφωση της Χριστίνας σε σκακιέρα δυο παιχνίδια θα ξεινήσουν παράλληλα ένα ερωτικό και ένα σκακιστικό.

Χαρακτήρες:

Αλέξανδρος: Είναι ένας ηθοποιός που αναγνωρίζεται από την κοινωνία ως εξαιρετικά συμπαθητικός, όμορφος και πετυχημένος. Στην πραγματικότητα είναι εγωμανής και αμοραλιστής αλλά καταφέρνει μέσα από το υποκριτικό του ταλέντο να κρύβει αυτήν την πλευρά του εαυτού του. Μέσα στην παράσταση υποδύεται τον σκακιστή.

Τίτος: Είναι ένας ηθοποιός που είναι άγνωστος στην κοινωνία, είναι ένας εξαιρετικά λεπτός, μικρόσωμος και άβουλος άντρας. Αισθάνεται πως η ζωή του είναι βαρετή γι' αυτό σκαρφίζεται ψεύτικες Ιστορίες σε μια προσπάθεια οι άνθρωποι να ενδιαφερθούν για εκείνον. Ο Τίτος έχει μέσα του την ελπίδα πως θα πάρει λίγη από την λάμψη του Αλέξανδρου γι' αυτό είναι πολύ δουλικός απέναντι του παράλληλα τον ζηλεύει παθολογικά.

Χριστίνα: Είναι μια νεαρή φοιτήτρια ζαχαροπλαστικής στην αρχή του έργου κάθεται μαζί με το κοινό και παρακολουθεί την παράσταση φορώντας ένα φόρεμα με σχέδιο σκακιέρας. Η Χριστίνα είναι ερωτευμένη με τον Αλέξανδρο και πηγαίνει σε όλες τις παραστάσεις του με την ελπίδα πως θα καταφέρει να τον γνωρίσει. Παρόλα αυτά θα αργήσει να αποκαλύψει στον Αλέξανδρο τα συναισθήματα της.

Τεχνικές λεπτομέρειες:

Στο κέντρο της σκηνής πρέπει να υπάρχει ένα τραπέζι πάνω σε αυτό το τραπέζι η Χριστίνα αργότερα θα ξαπλώσει μπρούμητα έχοντας το πρόσωπο της στραμμένο στο κοινό. Το φόρεμα της (με σχέδιο σκακιέρας) πρέπει να είναι μακρύ και να καλύπτει ολόκληρο το τραπέζι.

Αλέξανδρος:

Δεν είναι πολύ ωραία μέρα σήμερα, δεν έχει σύννεφα, μου αρέσει όταν δεν έχει σύννεφα.

Τίτος:

Ναι είναι πολύ όμορφα.

Αλέξανδρος:

Γιατί μου λες ψέματα αφού καταλαβαίνω στον τόνο της φωνής σου ότι δεν σου αρέσει. *(Μιμούμενος τη φωνή του)* «Ναι είναι πολύ όμορφα», πως γίνεται να το λες τόσο μίζερα. Το λες σαν να είσαι κάποιο πτώμα που το έσκασε από την νεκροφόρα του.

Τίτος:

Συγγνώμη θα προσπαθήσω να το πω καλύτερα την επόμενη φορά, στο υπόσχομαι. Πως και με κάλεσες είχες πολύ καιρό να μου τηλεφωνήσεις...

Αλέξανδρος:

Είναι μεγάλη ιστορία.

Τίτος:

(Τραυλίζει) Εεε... Έχουμε χρόνο εγώ δεν βιάζομαι...

Αλέξανδρος:

Κάθισε *(Παύση)* Τα πράγματά έγιναν ως εξής: Είχα έναν καλεσμένο. Αυτός ο καλεσμένος ακύρωσε. Όπως συνηθίζω είχα έναν αντικαταστατή, του τηλεφώνησα αλλά και εκείνος ακύρωσε. Στη συνέχεια τηλεφώνησα στον αντικαταστατή του αντικαταστάτη, αλλά και εκείνος ακύρωσε. Πέρασαν τέσσερις ώρες και τότε σκέφτηκα, σκέφτηκα εσένα...

Τίτος:

(Με φοβισμένο ενθουσιασμό) Και πολύ καλά έκανες.

Αλέξανδρος:

Θυμάσαι τι είχαμε πει;

Τίτος:

Όχι

Αλέξανδρος:

Είχαμε πει να φέρεις μια σκακιέρα.

Τίτος:

Είναι μέσα στον χαρτοφύλακα μου.

Αλέξανδρος:

Θα ανοίξεις τον χαρτοφύλακα;

Τίτος:

(Ανοίγει τον χαρτοφύλακα αλλά κοιτάει αλλού) Θα μπορούσα εγώ να σε απογοητεύσω, Εεε; Πες μου.

Αλέξανδρος:

Ο χαρτοφύλακας είναι άδειος.

Τίτος:

Χάθηκε! Μα που είναι; Αχχ κατά λάθος εεε πήρα τον λάθος χαρτοφύλακα, και αυτός είναι ο χαρτοφύλακας της δουλειάς...

Αλέξανδρος:

Μα σου το είχα πει το είχαμε συμφωνήσει, εγώ θα φέρω τα πιόνια και εσύ την σκακιέρα.

Τίτος:

Συγγνώμη είχα πολλά στο κεφάλι μου σήμερα. Νομίζεις πως εγώ δεν ήθελα να παίξω σκάκι μαζί σου, είσαι ο καλύτερος μου φίλος φυσικά και θέλω να παίξω σκάκι μαζί σου.

Αλέξανδρος:

Κρίμα, χωρίς σκακιέρα δεν έχει σκάκι.

Τίτος:

Μπορούμε να συζητήσουμε τότε, έχουμε πολλά να πούμε.

Αλέξανδρος:

Εντάξει ας συζητήσουμε, για πες μου γιατί μπερδεψες τους χαρτοφύλακες; Είναι πάλι αυτό που νομίζω...

Τίτος:

Όχι όχι δεν είναι αυτό, απλώς σήμερα ξύπνησα λίγο περίεργα. Συνήθως όταν κοιτάζω τον εαυτό μου στον καθρέφτη είμαι όμορφος αλλά σήμερα ήμουν άσχημος. Κι αυτό φαίνεται με επηρέασε... *(Χαμογελάει δουλικά)*

Αλέξανδρος:

Πολύ ενδιαφέρον. *(Παύση)* Τώρα πες μου την αλήθεια.

Τίτος:

Καλά, καλά. *(Παύση)* Φωνάζει, συχνά μου φωνάζει, αλλά αυτή την φορά το παράκανε, ήταν σαν να ήθελε να με κάνει να αυτοικτονήσω.

Αλέξανδρος:

Δηλαδή τι σου έλεγε.

Τίτος:

Όλα αρχίσαν όταν γύρισα από τη δουλειά. Άνοιξα την τηλεόραση. Άκουσα ένα θόρυβο, κάτι έσπασε. Για μια στιγμή ένιωσα, ξέρω πως αυτό είναι παράλογο, αλλά ένιωσα σαν μια αρκούδα να έχει μπει μέσα στο σπίτι, μια αρκούδα που φαχουλεύει. Τότε ξαφνικά άνοιξε η πόρτα και τρόμαξα ακόμα περισσότερο, *(με απελπισία στην φωνή του)* ήταν η γυναίκα μου!

Αλέξανδρος:

Και τι έγινε μετά...

Τίτος:

Φοβήθηκα, σηκώθηκα και άρχισα να τρέχω αλλά σκόνταψα. Εκείνη φώναζε και εγώ καθόμουν στο πάτωμα, είχα παραλύσει και την κοιτάζα.

Αλέξανδρος:

Μμμ... Δηλαδή καθόσουν εκεί σαν ρακούν που παριστάνει το ψόφιο για να ξεγελάσει τον θηρευτή του... Πολύ ενδιαφέρον...

Τίτος:

Ναι... Την έβλεπα να γρουλιζει με γουρλωμένα τα ματιά, δεν άκουγα αυτά που έλεγε αλλά κοιτάγα τα ματιά της. Τα ματιά της ξεχείλιζαν μίσος.

Αλέξανδρος:

Μα είναι δυνατόν να την αφήνεις να σου συμπεριφέρεται με αυτόν τον τρόπο. Αν είναι δυνατόν. Εγώ στην θέση σου θα είχα αποχωρήσει εδώ και χρονιά. Οποιοσδήποτε άνθρωπος με αξιοπρέπειά θα είχε αποχωρήσει.

Τίτος:

Είναι εύκολο να το λες εσύ.

Αλέξανδρος:

Γιατί;

Τίτος:

Εσύ δεν έχεις παιδιά.

Αλέξανδρος:

Και τι σημαίνει αυτό.

Τίτος:

Ξέρεις πως αν έφευγα από το σπίτι μπορεί να μην ξαναέβλεπα ποτέ ξανά την κόρη μου, για αυτήν τα κάνω όλα. Αν δεν ήταν η κόρη μου θα είχα φύγει χτες.

Αλέξανδρος:

Και τι άποψη έχει η κόρη σου για εσένα, όταν σε βλέπει να ξεφτιλίζεσαι έτσι κάθε μέρα.

Τίτος:

(Με φοβισμένο θυμό) Μην μου ξαναμιλήσεις έτσι κατάλαβες...

Αλέξανδρος:

(Γελάει) Δεν το εννοούσα έτσι όπως το κατάλαβες.

Τίτος:

(Με στεναχωρημένο ύφος) Γιατί μου μιλάς πάντα τόσο άσχημα...

Αλέξανδρος:

Δεν είναι πολύ όμορφο σήμερα το κοινό μας. Πανέμορφο είναι. Ενθουσιάζομαι όταν τους βλέπω.

Τίτος:

(Με αδιάφορο ύφος) Γεια σας, κοινό...

Αλέξανδρος:

Ποιον να ανεβάσουμε σήμερα άραγε, μπορούμε να ανεβάσουμε οποιόν θέλουμε δεν είναι πολύ όμορφο αυτό.

Τίτος:

(Με βαριεστημένο ύφος) Ναι είναι πολύ όμορφο.

Αλέξανδρος:

Εσείς κυριά μου, πείτε μου, πιστεύετε έχετε το ταλέντο για να ανέβετε στην σκηνή; Απλά να ανέβετε και να μην πείτε λέξη; Εσείς κύριε μου, πιστεύετε θα μπορούσατε να το διαχειριστείτε ή θα φοβόσασταν; (Γιάυση - δείχνει σκεπτικός)

Αλέξανδρος:

(Μιλάει σε μια κοπέλα από το κοινό που φοράει ένα φόρεμα σαν σκακιέρα)

Εσύ *(Την δείχνει με το δάχτυλό του. Η κοπέλα νομίζει πως δείχνει κάποιον άλλο και κοιτάζει στις θέσεις πίσω της)* Ναι εσύ!

Χριστίνα:

Σε εμένα μιλάτε;

Αλέξανδρος:

Ναι, σε εσένα...

Χριστίνα:

Και για ποιον λόγο μου μιλάτε;

Αλέξανδρος:

Απλώς σε είδα να κάθεται μόνη σου και να με κοιτάξεις και σκέφτηκα πως είναι κρίμα να είσαι μόνη σου.

Χριστίνα:

Σας ευχαριστώ αλλά είμαι πολύ καλά μόνη μου.

Αλέξανδρος:

Τι όμορφο φόρεμα και σίγουρα το φόρεσες για εμένα.

Χριστίνα:

Δεν το φόρεσα για εσάς.

Αλέξανδρος:

Κάθισες μπροστά μπροστά, για να σε δω να το φοράς. Τι γλυκό.

Χριστίνα:

Δεν το φόρεσα για εσάς...

Αλέξανδρος:

Εντάξει αφού το λες σε πιστεύω αλλά πέτυχες ακριβώς το γούστο μου.

Χριστίνα:

Αν σας αρέσει τόσο πολύ το φόρεμα μου μπορώ να σας το χαρίσω να το φοράτε όσο θέλετε.

Αλέξανδρος:

Μα ακόμα δεν σε γνώρισα και θέλεις να βγάλεις το φόρεμα σου; Λίγη υπομονή.

(Η Χριστίνα συνειδητοποιεί πως όλο το θέατρο την κοιτάζει μοιάζει ζαλισμένη σαν να μην ξέρει που βρίσκεται ξαφνικά λιποθυμεί)

Αλέξανδρος:

Είσαι εντάξει;

(Γιαίνει το χέρι της, το σηκώνει, όταν το αφήνει το χέρι πέφτει παρασύροντας και εκείνη με αποτέλεσμα να πέσει ξαφνικά από την θέση της)

Αλέξανδρος:

Νερό, γρηγορά φερτέ ένα ποτήρι νερό.

Τίτος:

Τι έπαθε, πέθανε;

Αλέξανδρος:

Όχι δεν πέθανε μην είσαι χαζός, απλώς λιποθύμησε.

Τίτος:

Και γιατί λιποθύμησε;

Αλέξανδρος:

Μπορείς για μια φορά να μην κάνεις ηλίθιες ερωτήσεις; Έλα εδώ και βοήθησε με μέχρι να φέρουν νερό. Έλα να την σηκώσουμε.... Όχι από την άλλη πλευρά. Όχι αγόρι μου... Μα είσαι τόσο χαζός, πιάσε και τα δυο πόδια όχι μόνο το ένα.

Τίτος:

Έτσι

Αλέξανδρος:

Όχι. Αστό δεν πειράζει, αστό αγόρι μου, αστό αστό.

Τίτος:

Όχι, θέλω να βοηθήσω...

Αλέξανδρος:

Καλά, πάμε να την σηκώσουμε ήρεμα. Έτσι αργά, αργά και ήρεμα... Ωραία ας την αφήσουμε εδώ πάνω στο τραπέζι.

Τίτος:

Είναι πολύ όμορφη.

Αλέξανδρος:

Αυτό είναι αλήθεια.

Τίτος:

Και τώρα τι κάνουμε;

Αλέξανδρος:

Περιμένουμε να έρθει το νερό.

Τίτος:

Εντάξει *(Παύση)* Θέλεις μέχρι να έρθει το νερό να σου πω μια ιστορία;

Αλέξανδρος:

Όχι

Τίτος:

Καλά δεν πειράζει, εγώ θα σου την πω. Είναι αληθινή ιστορία, συνέβη χτες το πρωί. Όπως περπατούσα για να πάω στην δουλειά μου είδα έναν ηλικιωμένο κύριο. Μόλις είχε φτάσει στο σπίτι του, ήταν έτοιμος να βάλει το κλειδί στην πόρτα και τότε ξαφνικά συνειδητοποίησε πως δεν υπήρχε σπίτι, το σπίτι είχε γκρεμιστεί. Αυτό που κάποτε ονόμαζε σπίτι ήταν τώρα ένα βουνό από μπάζα, αλήθεια σου λέω τον είδα. Φορούσε την καμπαρτίνα του και κρατούσε ένα τούβλο σαν να προσπαθεί να βάλει το τούβλο εκεί που ήταν πριν. Δεν είναι πολύ αστείο *(γελάει μονός του)* γκρεμίστηκε το σπίτι του και αυτός προσπαθούσε να βάλει το τούβλο στην θέση του... *(γελάει)*

Αλέξανδρος:

(Παραμείνει σοβαρός) Και πως γκρεμίστηκε αυτό το σπίτι;

Τίτος:

Μου είπαν πως δεν το γκρέμισε κάποιος. Μόνο του γκρεμίστηκε, ήταν πολύ παλιό σπίτι.

Αλέξανδρος:

Όπως ακριβώς γκρεμίστηκε και το δικό σου σπίτι.

Τίτος:

Μα τι είναι αυτά που λες; Το σπίτι μου δεν γκρεμίστηκε.

Αλέξανδρος:

Μιλώ μεταφορικά. Ήρθε και το νεράκι.

(Σηκώνει την κοπέλα απαλά για να της δώσει το νερό)

Έλα σήκω, σήκω μας ακούς είσαι καλά;

Χριστίνα:

Πού βρίσκομαι; Ποιός είστε;

Αλέξανδρος:

Λιποθύμησες, πάρε λίγο νεράκι...

Χριστίνα:

Σας ευχαριστώ. *(Το πίνει μονορούφι)*

Τίτος:

Γεια σας, εγώ είμαι ο Τίτος. Ξέρετε εγώ είμαι πολύ μορφωμένος άνθρωπος και αν χρειαστείτε ποτέ βοήθεια μπορείτε να την ζητήσετε από εμένα.

Χριστίνα:

Εντάξει, εεε... Σας ευχαριστώ αλλά πρέπει να πηγαίνω τώρα.

Τίτος:

Μα που πηγαίνετε, ακόμα δεν σας... δεν σας γνωρίσαμε. Σας παρακαλώ καθίστε λίγο ακόμα μαζί μας. Βλέπετε πριν εγώ φοβήθηκα πάρα πολύ, για μια στιγμή νόμιζα ότι δεν θα ξανασηκωθείτε ποτέ.

Χριστίνα:

Όχι, δεν μπορώ να κάτσω άλλο, έχω μια πολύ σημαντική υποχρέωση.

Τίτος:

Τι είδους υποχρέωση;

Χριστίνα:

Αυτό δεν σας αφορά. Σας εύχομαι καλή συνέχεια *(Απευθύνεται στο κοινό)* Θα ήθελα να σας ζητήσω συγνώμη για την αναστάτωση που προκάλεσα, ξέρω πως ήδη σας κατέστρεψα την παράσταση αλλά σας παρακαλώ συγχωρήστε με.

Αλέξανδρος:

(Την στιγμή που η Χριστίνα έχει πιάσει το πόμολο της πόρτας από την οποία μπαίνουν οι θεατές)

Θα φύγεις ξυπόλητη;

Χριστίνα:

Όχι. Γιατί το λέτε αυτό;

Αλέξανδρος:

(Με ευδιάθετο ύφος) Επειδή ξέχασες τα τακούνια σου.

Χριστίνα:

Ναι, ναι, έρχομαι να τα πάρω, συγχωρήστε με...

Αλέξανδρος:

Δεν υπάρχει λόγος να ζητάς συγνώμη.

Χριστίνα:

Πάντα υπάρχει λόγος...

Αλέξανδρος:

Και ποιος είναι αυτός;

Χριστίνα:

Δεν χρειάζεται να τον εξηγήσω.

Αλέξανδρος:

Πριν φύγεις για πάντα, μπορώ να σου κάνω μια ερώτηση;

Χριστίνα:

Ναι.

Αλέξανδρος:

Αυτό το φόρεμα, πώς το διάλεξες;

Χριστίνα:

Είδα το όνομα της παραστάσεις «η γυναικά σκακιέρα» και σκέφτηκα πως θα είχε πλαιά να το φορέσω.

Αλέξανδρος:

Καλά έκανες.

Χριστίνα:

Απλώς δεν καταλαβαίνω την παράσταση σας, είναι μια πολύ περίεργη παράσταση. Καταρχήν που είναι η γυναικά σκακιέρα; Ποιά είναι η υπόθεση του έργου; Γιατί μου μιλάτε; Γιατί δεν παίζετε το έργο σας; Δεν μπορώ να καταλάβω... Ξεχάσατε τα λόγια σας;

Αλέξανδρος:

(Με ειρωνικό ύφος) Ναι, είδα εσένα και ξέχασα τα λόγια μου.

Χριστίνα:

Τώρα που θα φύγω θα μπορέσετε να θυμηθείτε τα λόγια σας ή θα κάθεστε σιωπηλός;

Αλέξανδρος:

Θα κάθομαι σιωπηλός.

Χριστίνα:

Καλή τύχη, εγώ φεύγω.

Αλέξανδρος:

Πριν φύγεις, πως σε λένε;

Χριστίνα:

Με λένε Χριστίνα.

Αλέξανδρος:

Εμένα με λένε Αλέξανδρο.

Χριστίνα:

Ωχ, αυτό το όνομα κάθε φορά. Όλο Αλέξανδρος, Αλέξανδρος... Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό το όνομα.

Αλέξανδρος:

Ναι, ούτε εμένα μου αρέσει, σκέφτομαι να το αλλάξω.

Χριστίνα:

Πως θα το κάνετε;

Αλέξανδρος:

Αγησίλαος.

Χριστίνα:

(Γελάει) Ναι νομίζω αυτό σας ταιριάζει καλύτερα...

Αλέξανδρος:

Κι εγώ αυτό νομίζω. *(Την κοιτάζει στην ματιά χαμογελάει και εκείνη κοιτάζει κάτω)*

Χριστίνα:

Μήπως είστε μεθυσμένος;

Αλέξανδρος:

Ναι είμαι. Γιατί δεν αλλάζεις και εσύ το όνομά σου;

Χριστίνα:

Πως να το κάνω;

Αλέξανδρος:

Πρέπει να μου αφήσεις λίγο χρόνο να το σκεφτώ και θα αποφασίσω.

Χριστίνα:

Και τι θα κάνουμε εμείς μέχρι να αποφασίσετε; Θα παίζουμε πασιέντζα;

Αλέξανδρος:

Όχι, θα παίζετε σκάκι.

Χριστίνα:

(Γελάει) Σωστά ναι, πώς δεν το σκέφτηκα; Πόσο αδέξια είμαι.

Αλέξανδρος:

Σε συγχωρώ...

Χριστίνα:

Α ναι... αφού με συγχωρείται, τώρα μπορώ να ζήσω.

Αλέξανδρος:

Εσύ ξέρεις να παίζεις σκάκι;

Χριστίνα:

Όχι έχω ξεχάσει.

Αλέξανδρος:

Δηλαδή κάποτε ήξερες και ξαφνικά ξέχασες;

Χριστίνα:

Ναι. Ήξερα. Αλλά το έπαιζα με το δικό μου τρόπο.

Αλέξανδρος:

Το σιάκι;

Χριστίνα:

(Γελάει) Ναι.

Αλέξανδρος:

Δηλαδή;

Χριστίνα:

Εεε... Είναι λίγο περίεργο, αλλά όταν ήμουν μικρή εγώ ήθελα να παίζω τάβλι και ο αδελφός μου σιάκι και γι' αυτό είχαμε βρει μια λύση. Παίζαμε, ταβλοσιάκι.

Αλέξανδρος:

Εξαιρετικά! Τι είναι αυτό;

Χριστίνα:

Σας είπα ότι πρέπει να φύγω και εσείς όλο μου βάζετε ερωτήσεις και με καθυστερείτε. Λοιπόν, θα σας πω αλλά στα γρήγορα. Είναι σαν το σιάκι, απλώς παίζεις και με ζαριά. Άμα ρίξεις εξάρες μπορείς να παίζεις έξι συνεχόμενες φορές. Δηλαδή, όταν τα ζαριά έχουν το ίδιο νούμερο μπορείς να παίζεις τόσες συνεχόμενες φορές, όσες λένε τα ζαριά.

Αλέξανδρος:

Αα... Ακούγεται πολύ δίκαιο παιχνίδι.

Χριστίνα:

Ναι, βέβαια εγώ είμαι πολύ δίκαιος άνθρωπος.

Αλέξανδρος:

Και ήσουν καλή στο ταβλοσιάκι;

Χριστίνα:

Όχι, αλλά ο αδελφός μου με αγαπούσε πολύ και με άφηνε πάντα να τον κερδίζω, χωρίς να μου λέει πως χάνει επίτηδες.

Αλέξανδρος:

Πολύ όμορφο αυτό. Σκεφτόμουν πως, άμα φυσικά το θέλεις, μετά μπορούμε να δοκιμάσουμε να παίζουμε αυτό το περίεργο παιχνίδι για να θυμηθείς και εσύ τα παλιά.

Χριστίνα:

Μα σας είπα. Πρέπει να φύγω. Άλλωστε δεν θυμάμαι πως να παίζω, τα έχω ξεχάσει όλα...

Αλέξανδρος:

Θα σου τα θυμίσω όλα εγώ.

Χριστίνα:

Έχετε ζαριά;

Αλέξανδρος:

Ναι

Χριστίνα:

Θα το ήθελα, αλλά δεν μπορώ να μείνω άλλο έχω μια υποχρέωση.

Αλέξανδρος:

Έλα, κάτσε... Μόνο για λίγο, σου το υπόσχομαι, θα παίζουμε ένα γρήγορο παιχνίδι και μετά έφυγες. Έλα θα έχει πλάκα.

Χριστίνα:

Εεε... Δεν ξέρω...

Αλέξανδρος:

Έλα μαζί μου, μόνο για λίγο, κάτσε μόνο για δέκα λεπτά και μετά φεύγεις.

Χριστίνα:

Εντάξει, θα έρθω, όμως μόνο για δέκα λεπτά. *(Ανεβαίνουν στη σκηνή)* Τελικά έχετε ζαρία;

Αλέξανδρος:

Περιμένε να φάξω. *(Ανοίγει ένα συρτάρι)* Μα που είναι; Να τα! Εδώ είναι, τα βρήκα... Πριν παίζουμε, μήπως θέλεις να σου προσφέρουμε κάτι; Θέλεις ένα ποτό;

Χριστίνα:

Δεν πίνω.

Αλέξανδρος:

Θέλεις ένα σάντουιτς;

Χριστίνα:

Όχι, ευχαριστώ. Δεν μου αρέσουν τα σάντουιτς.

Αλέξανδρος:

Τι εννοείς; Υπάρχει άνθρωπος που δεν τρώει σάντουιτς;

Χριστίνα:

Εγώ προτιμώ να τα βάζω στην τοστιέρα. Δεν μου αρέσει το ωμό ψωμί, το σιχαίνομαι.

Αλέξανδρος:

Πολύ καλά λοιπόν, τότε θα σου φτιάξουμε τοστ.

Τίτος:

Τέλεια θα τα ετοιμάσω όλα εγώ.

(Ο Τίτος φεύγει από τη σκηνή και κατευθύνεται προς την κουζίνα).

Χριστίνα:

Όχι, όχι δεν χρειάζεται...

Αλέξανδρος:

Είναι κάλος άνθρωπος ο Τίτος, αλλά κι εσύ αισθάνομαι πως έχεις κάτι το ιδιαίτερο...

Χριστίνα:

Θέλετε να γίνετε λίγο πιο συγκεκριμένος;

Αλέξανδρος:

Εμπνέεις εμπιστοσύνη.

Χριστίνα:

Αλήθεια; Μπράβο μου λοιπόν... Αλλά, όπως σας είπα και πριν, δεν έχω πολύ χρόνο. Σύντομα θα φύγω, αυτό ελπίζω να μην μειώσει την εμπιστοσύνη που εμπνέω.

Αλέξανδρος:

Όχι, μπορείς να φύγεις όποτε θέλεις. Εξάλλου το σκάκι δεν είναι γι' όλους.

Χριστίνα:

Τι θέλετε να πείτε με αυτό;

Αλέξανδρος:

Το σκάκι δεν είναι ένα απλό παιχνίδι. Οι περισσότεροι άνθρωποι φοβούνται μήπως χάσουν και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο δεν παίζουν. Κι όμως, αν δεν μάθεις να χάνεις είσαι πάντα χαμένος. Περίεργο δεν είναι αυτό;

Χριστίνα:

(Ειρωνευόμενη) Ναι είναι πράγματι περίεργο...

Αλέξανδρος:

Εσύ φοβάσαι ποτέ μήπως χάσεις;

Χριστίνα:

Όχι δεν φοβάμαι. Τόσες φορές που έχω χάσει άλλωστε, το έχω συνηθίσει.

Αλέξανδρος:

Και σε ποιο παιχνίδι χάνεις;

Χριστίνα:

Σε όλα τα παιχνίδια, δεν θυμάμαι τα τελευταία χρονιά να έχω κερδίσει σε κάποιο παιχνίδι *(γελάει)*

Αλέξανδρος:

Είμαι σίγουρος πως έχεις κερδίσει σε πολλά παιχνίδια, απλώς είσαι μετριοφρων.

Χριστίνα:

Ναι, ναι, βεεέβαια... Η μετριοφροσύνη πάντα με χαρακτηρίζει...

Αλέξανδρος:

Σήμερα θα κερδίσεις ή θα χάσεις;

Χριστίνα:

Δεν ξέρω. (Παύση) Κάποιες φορές εύχομαι να μπορούσα απλώς να χαθώ μέσα στο παιχνίδι. Όπως όταν ήμουν παιδί. Να μην με νοιάζει το αποτέλεσμα. Να μην ξέρω τους κανόνες. Απλώς να παίζω. Να περνάω καλά. Ωραίο δεν θα ήταν αυτό; Να μην υπάρχουν νικητές και χαμένοι;

Αλέξανδρος:

Ναι ωραίο θα ήταν... Έχω μια ιδέα, αλλά δεν ξέρω αν θα σου άρεσε.

Χριστίνα:

Πείτε μου.

Αλέξανδρος:

Σκεφτόμουν πως, αφού δεν έχουμε σκακιέρα, θα μπορούσες να γίνεις εσύ η σκακιέρα μας.

Χριστίνα:

(Γελάει αμήχανα) Αλήθεια, με κοροϊδεύετε ή το λέτε σοβαρά;

Αλέξανδρος:

Το λέω πολύ σοβαρά.

Χριστίνα:

Και η σκακιέρα σας που πήγε; Σας την έκλεψαν τη σκακιέρα σας;

Αλέξανδρος:

Έσπασε, ήταν γυάλινη μου έπεσε κάτω και έγινε θρύψαλα. Ζήτησα από τον φίλο μου να φέρει την δική του αλλά τα έκανε μαντάρα.

Χριστίνα:

Ακούστε... Δεν υπάρχει περίπτωση να κάνω κάτι τέτοιο, μην προσπαθήσετε να με πείσετε, θα είναι ανώφελο. Άλλωστε, πρέπει να φύγω.

Αλέξανδρος:

Όπως θέλεις εγώ δεν σε πιέζω για τίποτα.

Χριστίνα:

Και για ποιο λόγο δεν μπορούμε απλά να πάρουμε ένα χαρτί, να το ζωγραφίσουμε σαν σκακιέρα και να παίζουμε εκεί...

Αλέξανδρος:

Δεν έχουμε χαρτιά στο σπίτι, έχει τελειώσει το χαρτί...

Χριστίνα:

Τότε να πάμε να αγοράσουμε.

Αλέξανδρος:

Τέτοια ώρα είναι κλειστά τα μαγαζιά.

Χριστίνα:

Ναι σωστά, καταλαβαίνω...

Αλέξανδρος:

Δεν ήθελα να σε προσβάλω. Απλώς όταν τόσες πολλές συμπτώσεις σημαδεύουν με το δάχτυλο τους προς την ίδια κατεύθυνση...

(Ο Αλέξανδρος δείχνει με το δάχτυλο του την Χριστίνα)

Χριστίνα:

Τι θέλετε να πείτε;

Αλέξανδρος:

Το πρωί διάβασα τυχαία ένα άρθρο το οποίο διατεινόταν με θερμή πως στο μέλλον τα παιχνίδια θα έχουν συνείδηση. Ο συγγραφέας υποστήριζε πως αν για παράδειγμα ένας παίκτης παίζει μια ηλίθια κίνηση, η σκακιέρα θα αηδιάζει και θα αντιδρά. Ή αντιθέτως, την στιγμή που είναι στρουμωγμένος και καταφέρνει να ξεγλιστρήσει, τα πιόνια θα ζωντανεύουν και θα υποκλίνονται μπροστά στην ιδιοφυΐα του. Αλλά η ημέρα μου εξελίχθηκε με ένα πράγματι ασυνήθιστο τρόπο. Κατά λάθος έσπασα την σκακιέρα μου την ώρα που συγύριζα το σπίτι, τηλεφώνησα στον Τίτο και τον ειδοποίησα να φέρει μια σκακιέρα. Όταν έφτασε είχε ξεχάσει τη σκακιέρα. Οι συμπτώσεις συνωστίζονταν και πραγματικά, παρόλο που εγώ είμαι ορθολογιστής και δεν πιστεύω σε ασυναρτησίες, είχα αρχίσει να πιστεύω πως τα πράγματα από μονά τους με οδηγούν στο να παίξω πάνω σε μια ζωντανή σκακιέρα. Το αποκορύφωμα ήταν όταν ξαφνικά είδα εσένα να φοράς ένα φόρεμα σε σχέδιο σκακιέρας και μετά να μου λες με το ίδιο σου το στόμα πως θα ήθελες να χαθείς μέσα στο παιχνίδι. Θυμάσαι που το είπες;

(Ο Τίτος επιστρέφει στη σκηνή κρατώντας ένα τοστ)

Χριστίνα:

Ναι το θυμάμαι...

Αλέξανδρος:

Εγώ δεν θέλω να σε πιέσω, είσαι ελεύθερη να κάνεις ότι θέλεις.

Χριστίνα:

Εντάξει αφήστε με λίγο να το σκεφτώ...

Αλέξανδρος:

Πάρε τον χρόνο σου σκέψου το όσο θέλεις. Εγώ θα σε περιμένω όσο χρόνο και αν χρειαστείς...

Τίτος:

Τώρα με αυτό που είπες θυμήθηκα μια άλλη ιστορία. Στο χωριό που μεγάλωσα, όταν ακόμα ήμουν παιδί, κάποτε είδα έναν ξένο να κάθεται σε μια ζύλινη καρεκλά έξω από το σπίτι μου. Όταν τον ρώτησα τι ακριβώς κάνει εκεί, μου απάντησε πως περιμένει το λεωφορείο. Του εξήγησα πως στο χωριό μας δε έχουμε λεωφορεία, αλλά εκείνος χαμογέλασε και μου είπε πως θα περίμενε όσο κι αν χρειαζόταν. Πέρασαν πολλά χρόνια, εγώ από παιδί έγινα ενήλικας και εκείνος ακόμα εκεί καθισμένος να περιμένει το λεωφορείο. Μέσα στα χιόνια, μέσα στις βροχές, μέσα στις λιανιάδες ήταν εκεί. Και ξαφνικά, μια μέρα ήρθε ένα συνεργείο και έχτισε μια στάση λεωφορείου ακριβώς γύρω από την καρέκλα του. Μετά από λίγο το λεωφορείο έφτασε. Εκείνος έβαλε τα πράγματα του μέσα και έφυγε.

Αλέξανδρος:

Ακόμα και το ανιψάκι μου που είναι έξι χρονών, θα καταλάβει πως η ιστορία σου είναι ψεύτικη.

Τίτος:

Πάντα μου μιλάς άσχημα Αλέξανδρε, αλλά εγώ ξέρω πως δεν το εννοείς, γι' αυτό δεν σου κρατάω κακιά.

Αλέξανδρος:

Μα τι είναι αυτό; Το ψωμί από το «τοστ» που έφερες είναι τελείως ωμό!

Τίτος:

Ναι συγνώμη, Αλέξανδρε. Απλώς εγώ (κοιτάει κάτω) δεν ξέρω να φτιάχνω τοστ...

Αλέξανδρος:

Μα εσύ μόνος σου προσφέρθηκες να φτιάξεις τοστ και τώρα μου λες πως δεν ξέρεις να φτιάχνεις τοστ;

Τίτος:

Συγνώμη, απλώς φοβήθηκα πως αν το έβαζα στην τοστιέρα μπορεί κατά λάθος να το έκαιγα.

Αλέξανδρος:

Κατάλαβα.

Τίτος:

Και τώρα τι να κάνω;

Αλέξανδρος:

Κάνε ότι θέλεις...

Τίτος:

Εντάξει συγνώμη, πάω να το ψήσω...

(Ο Τίτος αποχωρεί από τη σκηνή και κατευθύνεται προς την κουζίνα)

Αλέξανδρος:

Χριστίνα αποφάσισες; Τι σκέφτεσαι; Τι σε προβληματίζει τόσο πολύ;

Χριστίνα:

Ε, απλώς, ξέρετε σιεφτόμουν πως αν κάποιος μας έβλεπε θα έλεγε πως είναι λίγο σεξιστικό όλο αυτό.

Αλέξανδρος:

Ποιο πράγμα είναι σεξιστικό;

Χριστίνα:

Το να γινώ ένα αντικείμενο. Μια σκακιέρα είναι ένα αντικείμενο.

Αλέξανδρος:

Σημασία έχει μόνο ένα πράγμα: να περνάμε καλά. Σταμάτα να αναρωτιέσαι τι θα πιστεύει ο ένας ή ο άλλος. Εσύ τι πιστεύεις;

Χριστίνα:

Νομίζω πως ήδη ξέρετε την απάντηση.

Αλέξανδρος:

Μπράβο, Χριστίνα. Μπραάβο!

Χριστίνα:

(Χαμηλόφωνα) Δεν...

Αλέξανδρος:

Το ήξερα πως θα έλεγες ναι, το ήξερα από την πρώτη στιγμή. Είσαι ένας πολύ ξεχωριστός άνθρωπος. Αν κάποιος δεν σε ήξερε θα έλεγε πως είσαι συνηθισμένη, κοιμισμένη σαν τους άλλους. Μα εγώ βλέπω πως μέσα σου έχεις κάτι το ιδιαίτερο, μέσα σου κάτι φωνάζει: θέλω να ζήσω!

Χριστίνα:

Αυτό είναι αλήθεια. Ναι, θέλω να ζήσω και για να ζήσεις πρέπει να δοκιμάζεις καινούργια πράγματα...

Αλέξανδρος:

Πολύ σωστά.

Χριστίνα:

Πως θα αρχίσουμε; Τι πρέπει να κάνουμε για να γινώ σκακιέρα;

Αλέξανδρος:

Πολύ όμορφη ερώτηση... Για αρχή θα κάνουμε μια δοκιμή.

Χριστίνα:

Τι είδους δοκιμή;

Αλέξανδρος:

Θέλω να κάτσεις στα τέσσερα.

Χριστίνα:

Τι εννοείς να κάτσω στα τέσσερα;

Αλέξανδρος:

Μην το βλέπεις σαν κάτι πονηρό, απλώς θέλω να δω ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος για να παίζουμε...

Χριστίνα:

Εντάξει. Θα το κάνω *(Αισθάνεται λίγο άβολα αλλά το κάνει)*.

Αλέξανδρος:

Χριστίνα, τι κάνεις;

Χριστίνα:

Μα εσείς μου είπατε να κάτσω στα τέσσερα....

Αλέξανδρος:

Όχι θέλω να πω... το κάνεις λάθος...

Χριστίνα:

Γιατί;

Αλέξανδρος:

Να θυμάσαι πως όταν είσαι στα τέσσερα, η μέση πρέπει να είναι πάντα ίσια...

Χριστίνα:

Τώρα το κάνω καλά;

Αλέξανδρος:

Καλύτερα, αλλά πρέπει να είναι τελείως ίσια. Αλλιώς τα πιόνια θα πέσουν.
Έχεις δει ποτέ ζογκλέρ να καταπίνει σπαθί στο τσίρκο;

Χριστίνα:

Ναι.

Αλέξανδρος:

Έχεις δει τη μέση του ποσό ίσια είναι όταν το σπαθί μπαίνει μέσα του;

Χριστίνα:

Ναι.

Αλέξανδρος:

Σκέψου πως κρατάω στα χεριά ένα αόρατο σπαθί και πρέπει να το βάλω μέσα σου χωρίς να σε πληγώσω...

Χριστίνα:

Αλλά μην μου βάλεις κανένα σπαθί στο στόμα τώρα, ας ηρεμήσουμε λίγο...
(Γελάει).

Αλέξανδρος:

Λίγο πιο δεξιά... Λίγο ακόμα... Εκεί! Τώρα η μέση σου είναι τελείως ίσια.
Μπράβο Χριστίνα!

(Ο Τίτος επιστρέφει στη σκηνή κρατώντας το τoστ)

Τίτος:

Ήρθε και το Ττροστάκιι (Με χαρούμενο ύφος, ξαφνιάζεται βλέποντας τη Χριστίνα. Σοκάρεται. Το πιάτο πέφτει κάτω και σπάει) Ωχ, Ωχ πάλι χαλιά τα έκανα. Όλα σήμερα πάνε από το κακό στο χειρότερο.

Αλέξανδρος:

Όμως, σε παρακαλώ, καθάρισε το χάλι από τα γυαλιά που δημιούργησες. Εξάλλου, δεν θέλουμε η Χριστίνα να τραυματιστεί.

Τίτος:

Εντάξει συγγνώμη θα τα μαζέψω όλα. Όλα θα είναι έτοιμα σε λίγο.

(Ο Τίτος αρχίζει να σκουπίζει)

Αλέξανδρος:

Χριστίνα, τα βλέπεις αυτά τα πιόνια... Αυτά είναι τα πιόνια σου. Μια σιακιέρα, αν θέλει να είναι άξια, πρέπει να προσέχει τα πιόνια της σαν να είναι τα παιδιά της. Θα το κάνεις αυτό για εμένα;

Χριστίνα:

Ναι, θα το κάνω. Αλλά έχουμε αργήσει και δυστυχώς δεν ξέρω αν θα προλάβω να παίξω μαζί σας, επειδή όπως σας είπα και πριν έχω μια υποχρέωση. *(Δεν το λέει με την ίδια σιγουριά που είχε την πρώτη φορά)*

Αλέξανδρος:

Μην ανησυχείς το πιο πιθανό είναι πως θα νικήσω τον Τίτο μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Ξάπλωσε στο τραπέζι.

Χριστίνα:

Εντάξει.

Αλέξανδρος:

Χριστίνα, θέλω αν οποιαδήποτε στιγμή αισθανθείς άβολα, να μας το πεις και εμείς αμέσως θα σταματήσουμε. Σε καμία περίπτωση δεν θέλουμε να πιεστείς.

Χριστίνα:

Εντάξει.

Αλέξανδρος:

Ααα, και κάτι ακόμα... Σε πειράζει να κάνουμε κάποιες μικρές τροποποιήσεις στο φόρεμα σου;

Χριστίνα:

Ναι με πειράζει...

(Παύση)

Τίτος:

(Κοιτάζοντας τον Αλέξανδρο) Τότε δεν μπορούμε να παίξουμε.

Χριστίνα:

Πλακά κάνω καλέ, κάντε ότι θέλετε. Πότε θα το ξαναφορέσω άλλωστε αυτό το φόρεμα; *(γελάει μόνη της)*

Αλέξανδρος:

Τίτο, σε παρακαλώ φέρε μου το ευαγγέλιο με το σκληρό εξώφυλλο. Το έχω στην βιβλιοθήκη της κουζίνας και θέλω να μου φέρεις και ένα μαύρο στυλό.

Τίτος:

Και εμένα μου αρέσει να διαβάζω το ευαγγέλιο. Κάνω και ορισμένες υπογραμμίσεις κι έτσι όταν το ξαναδιαβάζω θυμάμαι καλύτερα όσα λέει.

Αλέξανδρος:

Θα πας ή να πάω εγώ;

Τίτος:

Αμέσως Αλέξανδρε. Είναι πολύ όμορφη η ιδέα σου να διαβάσουμε το ευαγγέλιο.

Αλέξανδρος:

Δεν θα το διαβάσουμε. Χρειαζόμαστε ένα βιβλίο το οποίο θα μπει κάτω από το φόρεμα για να ισορροπούν τα πόδια.

(Ο Τίτος αποχωρεί από τη σκηνή και κατευθύνεται προς την κουζίνα. Επιστρέφει με ένα ευαγγέλιο)

Αλέξανδρος:

Χριστίνα μπορώ να σου το βάλω;

Χριστίνα:

Τι να μου βάλεις;

Αλέξανδρος:

Αυτό το βιβλίο, να σου το βάλω μέσα στο φόρεμα σου;

Χριστίνα:

Ααα... Ε, καλύτερα φερ' το μου να το βάλω μόνη μου.

Αλέξανδρος:

Εντάξει... Χριστίνα όχι, πρέπει να το βάλεις λίγο πιο πάνω.

Χριστίνα:

Εδώ είναι καλά;

Αλέξανδρος:

Εκεί ακριβώς. Μπράβο, τα κάνεις όλα ολόσωστα. Είσαι πολύ έξυπνη.

Χριστίνα:

Ευχαριστώ...

Αλέξανδρος:

Τώρα πρέπει να σε μπογιατίσουμε λιγάκι. Συνήθως μια σκιασιέρα έχει 64 τετράγωνα. Το φόρεμα δεν είναι σχεδιασμένο για να παίζουν σκάκι, έχει μόνο 40 τετράγωνα, γι' αυτό θα κάνουμε μερικές διορθώσεις. Τίτο, πρόσεξε με επειδή μετά θα σου δώσω το στυλό να κάνεις τα υπόλοιπα τετράγωνα.

Τίτος:

Εντάξει Αλέξανδρε.

Χριστίνα:

(Γελώντας) Καλέ... Αχ, καλέ... Με γαργαλάτε. Γενικά, εγώ γαργαλιέμαι πολύ ευκολά. Πρέπει να προσέχετε γιατί μπορεί να σας χαλάσω το παιχνίδι. *(Γελάει)*

Αλέξανδρος:

Απλά χαλάρωσε...

(Παύση)

Λοιπόν, Τίτο είδες πως το κάνω... Τώρα θα ζωγραφίσεις εσύ τα υπόλοιπα τετράγωνα.

Τίτος:

Εντάξει, Αλέξανδρε.

(Παύση- Ο Αλέξανδρος δίνει το στυλό στον Τίτο)

Το κάνω σωστά;

Αλέξανδρος:

Ναι, μια χαρά το κάνεις.

Χριστίνα:

Εεε... Ξέρετε, δίψασα λίγο. Μπορώ να πιώ λίγο νερό;

Αλέξανδρος:

Αμέσως... Όχι, όχι... Δεν χρειάζεται να σηκωθείς, θα σου το φέρω εγώ.

Χριστίνα:

Να μην σηκωθώ;

Αλέξανδρος:

Δεν χρειάζεται. Εμείς εδώ θα σε προσέχουμε. Θα σου φέρω εγώ το νεράκι.
Εσύ τι δουλειά κάνεις Χριστίνα;

Χριστίνα:

Δεν δουλεύω, είμαι φοιτήτρια.

Αλέξανδρος:

Τι σπουδάζεις;

Χριστίνα:

Ζαχαροπλαστική.

Αλέξανδρος:

Και ποιο είναι το αγαπημένο σου γλυκό;

Χριστίνα:

Τα μπακλαβαδάκια.

Αλέξανδρος:

(Με ευδιάθετο ύφος) Ίσως είναι καλύτερα να φύγεις.

Χριστίνα:

Γιατί;

Αλέξανδρος:

Ε, τώρα είναι δυνατόν να μου λες μπακλαβαδάκια; Υπάρχουν τόσα γλυιά:
cheesecake, σοκολατόπιτα, ραβανί και, και... Κι εσύ μου λες μπακλαβαδάκια;

Χριστίνα:

Ναι, μπακλαβαδάκια. Αυτό μου αρέσει.

Αλέξανδρος: Ίσως είναι καλύτερα να τα μαζέψεις και να φύγεις. Δεν μπορώ να δεχτώ αυτή την απάντηση.

Χριστίνα:

Στάματα να με κοροϊδεύεις. Εμένα τα μπακλαβαδάκια μου αρέσουν.

Αλέξανδρος:

Θα σου δώσω μια τελευταία ευκαιρία.

Χριστίνα:

Δηλαδή;

Αλέξανδρος:

Θα σου κάνω μια πολύ κρίσιμη ερώτηση...

Χριστίνα:

Τώρα, πάλι θα με κοροϊδέψετε...

Αλέξανδρος:

Όχι, είναι σοβαρή ερώτηση.

Χριστίνα:

Ρωτήστε με...

Αλέξανδρος:

Αν μπορούσες για μια μέρα να μεταμορφωθείς σε οποιοδήποτε ζώο ποίο ζώο θα διάλεγες;

Χριστίνα:

Θα ήθελα να είμαι άλογο.

Αλέξανδρος:

Αυτή την φορά ήταν καλή η απάντησή σου. Και απάντησες πολύ γρήγορα...

Χριστίνα:

Αγαπώ πολύ τα άλογα.

Αλέξανδρος:

Και αν γινόμουν κι εγώ άλογο;

Χριστίνα:

Τότε θα είμασταν δυο άλογα. Αλλά τι θα κάναμε;

Αλέξανδρος:

Θα τρέχαμε μαζί. Αυτό δεν κάνουν τα άλογα;

Χριστίνα:

Ναι, θα κυνηγιόμασταν στο δάσος... Και μετά;

Αλέξανδρος:

Μετά θα βγαίναμε ραντεβού και αντί για cocktail που πίνουν οι άνθρωποι εμείς θα τρώγαμε χορτάρι.

Χριστίνα:

(Γελάει) Ναι, αυτό θα κάναμε. Κι εσύ για να με εντυπωσιάσεις θα με πήγαινες σε κάποιο ψαγμένο χωράφι που έχει πολύ νόστιμο χορτάρι. Εκεί θα ήταν το ραντεβού μας. Και δεν θα μιλάγαμε στο ραντεβού. Απλώς θα τρώγαμε το χορτάρι. Τα αλόγα δεν μιλάνε.

Αλέξανδρος:

Και μετά;

Χριστίνα:

Νομίζω μετά δεν θα είχε happy ending. Ίσως μας έπιαναν οι αξιωματικοί. Ίσως αυτοί μας χώριζαν. Έτσι γίνεται συνήθως όταν τα αλόγα βγαίνουν ραντεβού. Και μετά εσείς θα ήσασταν ένα πολύ στεναχωρημένο άλογο.

Αλέξανδρος:

Ναι, θα πήγαινα στο στάβλο μου και θα έκλαιγα. *(Γελάει)* Πλάκα έχεις...

Τίτος:

Παιδιά, ξέρετε τώρα με τα αλόγα. Θυμήθηκα μια περίεργη παροιμία που μου είχε πει κάποτε ένας ζητιάνος. *(Αλλάζει την φωνή του)* «Αν οι επιθυμίες ήταν αλόγα, οι ζητιάνοι θα ήταν καβαλάρηδες.» *(Γελάει)*

(Το γέλιο του Τίτου κόβεται απότομα)

Αλέξανδρος:

Τίτο, μήπως κουράστηκες; Δουλεύεις με πολύ αργό ρυθμό. Αν θέλεις δώσε μου το στυλό να το κάνω εγώ...

Τίτος:

Όχι θα το κάνω, μην μου πάρεις το στυλό. Μια μικρή πινελιά και τελείωσα.
Κοίταξε... Να... Τέλειωσα. Δεν είναι πανέμορφη η σκακιέρα;

Αλέξανδρος:

Είναι όντως... Είναι πολύ όμορφη. Τώρα ας στήσουμε τα πιόνια.

Τίτος:

Αμέσως Αλέξανδρε...

Αλέξανδρος:

Χριστίνα, θέλεις να σου υπενθυμίσω πως κινείται το κάθε πιόνι;

Χριστίνα:

Ναι, θα το ήθελα...

Αλέξανδρος:

Αυτά είναι το στρατιωτάκι, κάνει μόνο ένα βήμα, μπορεί να επιτίθεται διαγωνίως σε απόσταση ενός τετραγώνου. Αυτό το μικρό κακόμοιρο πλασματάκι δεν πρέπει να το υποτιμάς... Αν φτάσει στην απέναντι πλευρά, μπορεί να γίνει ακόμα και βασίλισσα. Το άλογο κινείται σαν αγγλικό λάμδα και μπορεί να πηδάει πάνω από τα άλλα πιόνια. Το άλογο είναι το πιο απρόβλεπτο πιόνι, μπορεί να κάθεται ήρεμο και ξαφνικά να σου ρίξει μια κλοτσιά και να σου σπάσει όλα τα πλευρά. Ο αξιωματικός που κινείται πάντα διαγώνια, ζηλεύει τα αλόγα γιατί συνήθως όλοι θυσιάζουν τους αξιωματικούς τους για να σώσουν τα αλόγα τους. Ίσως γι' αυτό δεν τα αφήνουν να βγαίνουν ραντεβού. Ο πύργος τώρα, συχνά παρέχει ένα καταφύγιο στους στρατιώτες, προστατεύοντάς τους από το κρύο και τα βέλη των αντίπαλων και κινείται κάθετα, και οριζόντια. Ο βασιλιάς είναι το πιο σημαντικό πιόνι. Αν τον χάσεις, έχασες και το παιχνίδι. Κινείται μόνο ένα τετράγωνο σε οποιοδήποτε κατεύθυνση και όπως όλοι οι βασιλιάδες έτσι και αυτός, την ώρα της μάχης παραμένει κρυμμένος. Και τέλος, η βασίλισσα κινείται διαγώνια, κάθετα ή οριζόντια, όσα τετράγωνα θέλει. Είναι το πιο όμορφο πιόνι... Όλοι την σέβονται. Όταν πλησιάζει τα υπόλοιπα πιόνια, τους προκαλεί φόβο και οι στρατιώτες συχνά την ερωτεύονται. Όταν η βασίλισσά πεθαίνει, κάποιες φορές τα πιόνια ταράζονται τόσο που παραδίνονται, γονατίζουν και δίνουν τα όπλα τους στον εχθρό.

Τίτος:

Πολύ ωραία τα λες Αλέξανδρε.

Χριστίνα:

Κατάλαβα... Νομίζω πως τώρα έχω αρχίσει να τα θυμάμαι όλα. Απλώς έχω μια απορία.

Αλέξανδρος:

Ρώτησε με ότι θέλεις...

Χριστίνα:

Υπάρχει κάτι που μοιάζει παράλογο...

Αλέξανδρος:

Ποιο πράγμα;

Χριστίνα:

Την εποχή που φτιάχτηκε αυτό το παιχνίδι οι γυναίκες δεν είχαν δικαιώματα, όμως παρόλα αυτά η βασίλισσα είναι πιο ισχυρή από τον βασιλιά.

Αλέξανδρος:

Όχι ακριβώς, δεν είναι πιο ισχυρή. Μπορεί να είναι πιο ευκίνητη, αλλά στην πραγματικότητα υπηρετεί τον βασιλιά. Αν ο βασιλιάς κινδυνεύσει, η βασίλισσα με ευχαρίστηση θα θυσιάσει για εκείνον.

Χριστίνα:

Κατάλαβα.

Αλέξανδρος:

Συνήθως όταν παίζω με τον Τίτο σιάκι, μια απίστευτη βαρεμάρα με κατακλύζει, γι' αυτό και αισθάνομαι σαν ένα πραγματικό δώρο το ότι έχουμε και εσένα μαζί μας Χριστίνα. Θα μπορώ να σου μιλάω και έτσι ο χρόνος θα περνάει πιο ευχάριστα...

Χριστίνα:

Ναι, κι εγώ χαίρομαι που είμαι μαζί σας, αλλά ας αρχίσουμε επειδή όπως σας είπα δεν έχω πολύ χρόνο.

Αλέξανδρος:

Πολύ καλά λοιπόν... Ας αρχίσουμε. Τίτο, φέρε μου τα ζάρια...

Τίτος:

Ορίστε, Αλέξανδρε.

Αλέξανδρος:

Θα ριζούμε τα ζάρια και αυτός που θα πετύχει καλύτερη ζαριά ξεκινάει με τα άσπρα.

Τίτος:

Εντάξει Αλέξανδρε. Μπορώ να ριζώ πρώτος;

Αλέξανδρος:

Φυσικά και μπορείς...

(Τα ζάρια πετιούνται προς το κοινό και χάνονται)

Αλέξανδρος:

(Χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του) Τίτο, μήπως σου έτυχε ποτέ να σου κάνουν κάποιου είδους λοβοτομή;

Τίτος:

Όχι από όσο θυμάμαι. Αν μου είχανε κάνει θα σου το έλεγα.

Αλέξανδρος:

Εγώ πάω για λίγο μέσα και επιστρέφω.

(Ο Αλέξανδρος απομακρύνεται παίρνοντας μαζί του ένα μαύρο και ένα άσπρο πόνι)

Τίτος:

Χριστίνα, εμένα γιατί δεν μου μιλάς ποτέ; Μόνο στον Αλέξανδρο μιλάς.

Χριστίνα:

Συγγνώμη, δεν είχα πρόθεση να σε στεναχωρήσω. Θα προσπαθήσω να σου μιλάω περισσότερο.

(Ο Αλέξανδρος επιστρέφει και σηκώνει τα δυο χέρια του μπροστά από τον Τίτο)

Αλέξανδρος:

Λοιπόν, Τίτο. Διάλεξε μια από τις δυο παλάμες για να δούμε αν θα πάρεις λευκά ή μαύρα.

Τίτος:

Εεε... *(Κοιτάζει σκεπτικός)* Άφησε με λιγάκι να το σκεφτώ, μήπως θα μπορούσα...

Αλέξανδρος:

Τίτο, διάλεξε τώρα!

Τίτος:

Εντάξει, αυτό το χέρι.

Αλέξανδρος:

Πολύ σωστή επιλογή, επομένως εγώ θα έχω τα λευκά.

Τίτος:

Μα γιατί κάθε φορά εσύ παίρνεις τα λευκά;

Αλέξανδρος:

Είμαι πιο τυχερός. Αρχίζουμε!

Χριστίνα:

(Γελώντας) Αχ καλέ... Προσπαθήστε να μην με κάνετε να γελάω.

Αλέξανδρος:

Χριστίνα, αυτό είναι αδύνατον. Παίζω σκάκι με τον Τίτο.

Χριστίνα:

Μα μην τον κοροϊδεύετε... Δεν είναι σωστό. Ακόμα δεν έχει παίξει. Είναι γλυκούλης, δεν υπάρχει λόγος να τον κάνετε να αισθάνεται άσχημα.

Αλέξανδρος:

Δεν είναι γλυκούλης. Χλιμίτζουρας είναι...

Τίτος:

Αλέξανδρε, με όλον τον σεβασμό... Πιστεύω πως η Χριστίνα έχει δίκιο. Δεν είναι σωστό να με λες χλιμίτζουρα.

Αλέξανδρος:

Μην γκριδιάζεις, ένα αστείο έκανα. Ξέρω πως είσαι καλός παίκτης. Για να δω τι θα κάνεις τώρα! *(Βαράει το πιόνι με δύναμη)*

Χριστίνα:

Αχχ... Με πόνεσε λίγο. Το βαρέσατε πολύ δυνατά αυτό το πιόνι.

Αλέξανδρος:

Συγνώμη, Χριστίνα. Δεν ήθελα να σε πονέσω.

Χριστίνα:

Δεν πειράζει, δεν έπαθα και τίποτα.

Αλέξανδρος:

Χριστίνα σου υπόσχομαι πως, όταν ο Τίτος θα χάσει, θα είναι πολύ πιο διασκεδαστικό το θέαμα. Θυμάμαι την τελευταία φορά που παίξαμε σιάκι. Ήταν στο πάρκο και τη στιγμή που έχασε, έπεσε στο έδαφος και άρχισε να σπαρταράει σαν το ψαρί. Τότε μαζευτήκαν τουρίστες γύρω μας και με απολυτή σοβαρότητα έβγαζαν φωτογραφίες, σαν να βλέπουν κάποιο αξιοθέατο της πόλης μας.

Χριστίνα:

Αλήθεια; Δηλαδή, πως σπαρταρούσε;

Τίτος:

Δεν έγινε τίποτα τέτοιο Χριστίνα, μην τον πιστεύεις.

Αλέξανδρος:

Τίτοοο... Ένα αστείο έκανα, δεν μπορεί να τα παίρνεις πια όλα στα σοβαρά...

Τίτος:

Εντάξει, Αλέξανδρε, καταλαβαίνω... Απλά με πόνεσε λιγάκι το αστείο που έκανες.

Αλέξανδρος:

Είναι καλό πράγμα να πονάς. Και αυτή η κίνηση που θα κάνω τώρα θα σε πονέσει ακόμα περισσότερο.

Τίτος:

Εμένα δεν μου αρέσει όταν πονάω.

Αλέξανδρος:

Σε κανέναν δεν αρέσει ο πόνος. Όμως αν δεν πονέσεις, δεν θα μάθεις. Το κούφιο ξύλο δεν πονάει, μόνο τα ζωντανά πονάει.

Τίτος:

Δεν σε καταλαβαίνω... νόμιζα πως τα φυτά δεν πονάνε...

Αλέξανδρος:

Κάνεις λάθος... Τα ζωντανά ξυλά, εκείνα τα ξυλά που δεν σάπισαν ακόμα, πονάνε. Έχω ακούσει τις κραυγές τους. Όμως μόνο τα ζωντανά ξυλά επιλέγουν οι τεχνίτες για να γίνουν όμορφες σιακιέρες. Μπορεί να πονάνε και να ουρλιάζουν βουβά όταν νιώθουν το καλέμι να τους σκίζε τη σάρκα. Όμως

όταν είναι έτοιμες σκακιέρες, όταν δουν τα πιόνια να χορεύουν πάνω τους και τους σκακιστές να τις κοιτάζουν με θαυμασμό, τότε οι σκακιέρες ευγνωμονούν εκείνον που τις λάξευσε.

Τίτος:

Είναι πολύ όμορφα τα λόγια σου Αλέξανδρε...

Χριστίνα:

Εγώ δεν είμαι σαν τις άλλες σκακιέρες... Εγώ σου αρέσω περισσότερο από τις άλλες σκακιέρες... Έτσι δεν είναι;

Αλέξανδρος:

Αυτό είναι αλήθεια.

Χριστίνα:

Θέλεις να γίνεις λίγο πιο συγκεκριμένος;

Αλέξανδρος:

Είσαι μια πολύ ξεχωριστή σκακιέρα.

Χριστίνα:

Αυτό δεν είναι αρκετό... Τι είναι αυτό που με κάνει τόσο ξεχωριστή σκακιέρα όπως λες;

Αλέξανδρος:

Χριστίνα, είναι δυνατόν να ζηλεύεις;

Χριστίνα:

Δεν ζηλεύω απλά-

(Την διακόπτει)

Αλέξανδρος:

Όλες οι άλλες σκακιέρες είναι ξύλινες. Μόνο εσύ είσαι ανθρώπινη... Αίμα κιλά στις φλέβες σου, υπάρχει περίπτωση να μου αρέσει κάποια περισσότερο από εσένα; Τι είναι αυτά που λες;

Χριστίνα:

Ααα.. Ωραία μας τα λες... Όμως αν υπήρχε κι άλλη ανθρώπινη σκακιέρα μπορεί να προτιμούσες εκείνη! Αυτό μου λες;

Αλέξανδρος:

Όχι, ρε Χριστίνα, δεν εννοώ αυτό... Δεν θέλω να τσακωνόμαστε... Παίζουμε, είμαστε χαρούμενοι, γιατί να χαλάμε τη στιγμή.

Χριστίνα:

Αυτό το έχεις κάνει και άλλες φορές; Παίζεις σιάκι πάνω και σε άλλες γυναίκες; Άσε με μην με αγγίζεις!

Αλέξανδρος:

Έλα εδώ βρε ζηλιάρικο κορίτσι *(Την χαϊδεύει)*. Τι έγινε τώρα, είσαι θυμωμένο; Τώρα που σε χαϊδεύω είσαι ακόμα θυμωμένο; *(Γονατίζει με το ένα γόνατο και την φιλάει)* Δεν θέλω να τσακωνόμαστε...

Χριστίνα:

Ούτε εγώ θέλω να τσακωνόμαστε. Συγνώμη...

Αλέξανδρος:

Δεν πειράζει. Όμως, θέλω να μου πεις όλη την αλήθεια.

Χριστίνα:

Μα σου έχω πει όλη την αλήθεια.

Αλέξανδρος:

Όχι ξέρω πως κάτι κρύβεις. Πάρε τον χρόνο σου, αλλά θέλω να μου πεις όλη την αλήθεια.

Χριστίνα:

Μα Αλέξανδρε, εγώ-

Αλέξανδρος:

Την αλήθεια!!! Οι σχέσεις που στηρίζονται πάνω σε ψέματα, μοιάζουν με σπίτια χτισμένα πάνω σε βάλτους.

Χριστίνα:

(Χαμηλόφωνα) Ναι, απλά...

Αλέξανδρος:

Εσένα σου αρέσουν τα ψέματα;

Χριστίνα:

Όχι δεν μου αρέσουν...

Αλέξανδρος:

Τότε μίλησε μου...

Χριστίνα:

Εντάξει, θα σου πω όλη την αλήθεια. Και αν δεν σου αρέσουν αυτά που θα σου πω, μην μου ξαναμιλήσεις ποτέ...

Αλέξανδρος:

Τίτο συγκεντρώσου, επειδή θα σου πάρει ώρα να απαντήσεις σε αυτή την κίνηση.

Τίτος:

Εντάξει... Ωχ... Όχι αυτό! Γαμώτο! Δεν περίμενα πως θα το έβλεπες. *(Χτυπάει το κεφάλι του)*

Αλέξανδρος:

Χριστίνα σε ακούω.

Χριστίνα:

Εέρεις... Δεν... δεν είναι σήμερα η πρώτη φορά που σε βλέπω.

Αλέξανδρος:

Πολύ ενδιαφέρον αυτό...

Χριστίνα:

Σε ξέρω εδώ και πολύ καιρό. Ερχόμουν στις παραστάσεις σου και σε έβλεπα.

Αλέξανδρος:

Σου αρέσαν οι παραστάσεις;

Χριστίνα:

Μου άρεσαν, αλλά κυρίως μου άρεσες εσύ. Και ποτέ δεν καθόμουν μπροστά. Πάντα καθόμουν πίσω πίσω για να μην με βλέπεις. Μου άρεσες, αλλά φοβόμουν να σου μιλήσω. Πάντα μετά τις παραστάσεις περίμενα έξω από το θέατρο, αλλά όταν σε έβλεπα φοβόμουν να σε πλησιάσω και έφευγα. Συνήθως είναι οι άντρες που πλησιάζουν εμένα, και όχι εγώ αυτούς. Μου ήταν δύσκολο, αλλά σήμερα βρήκα το θάρρος να έρθω στην μπροστινή θέση. Και φόρεσα και αυτό το φόρεμα για με προσέξεις.

Αλέξανδρος:

Δηλαδή όταν ήρθες, ήξερες πως θα επιλέξω μια κοπέλα για να γίνει σκακιέρα;

Χριστίνα:

Το ήξερα. Δεν περίμενα όμως πως θα διαλέξεις εμένα.

Αλέξανδρος:

Κατάλαβα... Και σου αρέσει τώρα που μεταμορφώθηκες σε μια σιακιέρα;

Χριστίνα:

Αν εσένα σου αρέσει, αρέσει και σε εμένα.

Αλέξανδρος:

Είμαι πολύ τυχερός που σε βρήκα. Τώρα όμως ας παίξουμε σκάκι... *(Την χαϊδεύει τρυφερά)*

(Ακούγεται μουσική. Ο Αλέξανδρος σταματάει να ασχολείται με την Χριστίνα. Παίζει σκάκι με τον Τίτο. Ο τρόπος που παίζουν είναι χορευτικός και οι κινήσεις που κάνουν είναι συμμετρικές. Ξαφνικά, ο Τίτος θα παίξει μια κίνηση που θα ξαφνιάσει τον Αλέξανδρο και σε αυτό το σημείο η μουσική θα σταματήσει.)

Αλέξανδρος:

Τι χαιρέσαι, ρε βλάκκα;

Τίτος:

Σου άρεσε η κίνηση που έκανα;

Αλέξανδρος:

Πρώτη φορά το κάνεις αυτό...

Τίτος:

Αλέξανδρε, παραδέξου πως αυτή ήταν μια πολύ καλή κίνηση.

Αλέξανδρος:

Καλούτσικη ήταν...

Τίτος:

Αισθάνομαι πως σε θύμωσα. Με κοιτάξεις σαν να θες να ορμήσεις πάνω μου και να με καταβροχθίσεις. *(Γελάει)*

Αλέξανδρος:

Καλό είναι να πάρεις και εσύ λίγο χαρά. Θα χάσεις, αλλά τουλάχιστον να έχεις διασκεδάσει και εσύ λίγο.

Χριστίνα:

Αλέξανδρε, πείνασα λιγάκι. Μπορώ να σηκωθώ να φάω κάτι και μετά να συνεχίσουμε το παιχνίδι;

Αλέξανδρος:

Όχι δεν γίνεται να σηκωθείς. Αν σηκωθείς, πως θα ξαναβάλουμε τα πόνια στην θέση τους; Πρώτα πρέπει να τελειώσει το παιχνίδι και μετά θα σηκωθείς. Αλλά αν θέλεις να κάνουμε ένα διάλειμμα. Μπορούμε να πούμε στον Τίτο να σου φέρει κάτι να φας.

Χριστίνα:

Θέλω μια κρέπα.

Αλέξανδρος:

Και τι θέλεις να έχει μέσα η κρέπα; Τίτο πάρε ένα χαρτί και σημείωσε τα για να μην τα ξεχάσεις.

Χριστίνα:

Θέλω να έχει... Εεε... τυρί, ζαμπόν, ντομάτα, καλαμπόκι, πικλες, μαγιονέζα, αυγό, και φυσικά θα προτιμούσα να είναι ζεστή.

Τίτος:

Όμως, επειδή εγώ δεν ξέρω να φτιάχνω κρέπες, μπορούμε να την παραγγείλουμε καλύτερα.

Αλέξανδρος:

Πολύ καλή ιδέα. Και εσύ Τίτο θα πας να την φέρεις.

Τίτος:

Και γιατί δεν μπορούμε απλά να πούμε να μας φέρουν την κρέπα με κάποιο ντελίβερι;

Αλέξανδρος:

Ντεεεελιβεριιιι;;; Μα είσαι στα καλά σου; Και αν η κρέπα που θα φέρει στην Χριστίνα το ντελίβερι είναι κρύα, τότε τι θα κάνουμε;

Τίτος:

Εντάξει Αλέξανδρε, καταλαβαίνω. Θα πάω να φέρω εγώ την κρέπα. Και μήπως ξέρεις κάποια καλή κρεπερι εδώ κοντά;

Αλέξανδρος:

Φυσικά λέγεται οι «Κρέπες του Ρασπούτιν»

Τίτος:

(Σημειώνει στο χαρτί του και μετά το βάζει μέσα στο εσώρουχο του) Οι κρέπες του Ρασπούτιν... Ωραία, φεύγω και θα επιστρέψω όταν η κρέπα του Ρασπούτιν, δηλαδή της Χριστίνας, είναι έτοιμη.

(Ο Τίτος Αποχωρεί από τη σκηνή. Σιωπή μέχρι ο Τίτος να κλείσει την πόρτα)

Αλέξανδρος:

Τώρα οι δυο μας.

Χριστίνα:

Ναι οι δυο μας...

Αλέξανδρος:

Εέρεις Χριστίνα... Ο Τίτος σήμερα παίζει λίγο καλύτερα από ότι περίμενα.

Χριστίνα:

Εγώ πιστεύω πως θα τα καταφέρετε με ευκολία να τον κερδίσετε.

Αλέξανδρος:

Να, για παράδειγμα έκανε κάτι που δεν κάνει συνήθως. Έχει βάλει τον αξιωματικό του εδώ πέρα και μου έχει εγκλωβίσει το άλογο μέσα σε αυτό το σημείο. Για την ώρα έχουμε ακριβώς τα ίδια πιόνια, αλλά με αυτόν τον τρόπο ίσως αργότερα είμαι πιο ευάλωτος από εκείνον. Πρέπει να βρω έναν τρόπο να σταματήσω αυτόν τον αξιωματικό.

Χριστίνα:

Είναι σαν εκείνο τον αξιωματικό που μας διέκοψε το ραντεβού. *(Γελάει)*

Αλέξανδρος:

(Γελώντας) Ναι σαν κι εκείνον. *(Παύση - Είναι σκεπτικός κοιτώντας τα πιόνια. Ξαφνικά, το πρόσωπο του φωτίζεται από ενθουσιασμό).* Ο Τίτος έχει ένα μυστικό. Εύχεται κανένας να μην καταλάβει. *(Γελάει)*

Χριστίνα:

Τι εννοείς; Και ποιο είναι αυτό το μυστικό;

Αλέξανδρος:

Δεν μπορώ να σου πω. Είναι μυστικό.

Χριστίνα:

Αλέξανδρε, πάλι με κοροϊδεύεις. Δεν υπάρχει μυστικό, ψέματα μου λες...

Αλέξανδρος:

Υπάρχει...

Χριστίνα:

Και γιατί δεν μου λες το μυστικό;

Αλέξανδρος:

Γιατί να σου το πω;

Χριστίνα:

Επειδή θέλω να μου το πεις!

Αλέξανδρος:

Αυτό δεν είναι αρκετό...

Χριστίνα:

Έλα σε παρακαλώ... Πες το μου κι εγώ μπορεί σου δώσω ένα δώρο.

Αλέξανδρος:

(Γελώντας) Δεν χρειάζομαι κανένα δώρο.

Χριστίνα:

Έλα, ρε Αλέξανδρε, πες το μου. Τι θέλεις να σου δώσω;

Αλέξανδρος:

Δεν χρειάζομαι κάτι. Αλλά μπορεί να μου δώσεις κάτι συμβολικά.

Χριστίνα:

Ωραία πες μου τι θέλεις και εγώ θα σου το δώσω.

Αλέξανδρος:

Ωραία, θέλω να σου μου δώσεις το εσώρουχο σου.

Χριστίνα:

(Γελάει) Δεν γίνεται αυτό...

Αλέξανδρος:

Γιατί;

Χριστίνα:

(Γελάει) Άμα σηκωθώ να το βγάλω θα μου πέσουν τα πιόνια...

Αλέξανδρος:

Μπορώ να σου το βγάλω εγώ.

Χριστίνα:

Δεν χρειάζεται να το κάνουμε αυτό τώρα. *(Γελάει)* Όχι, όχι, μην το βγάζεις Αλέξανδρε, δεν είναι σωστό. Αλεεέξανδρε!

Αλέξανδρος:

(Γελάει) Το ήξερα πως θα είναι μαύρο... είσαι πολύ προβλέψιμη...

(Ο Αλέξανδρος βάζει το εσώρουχο της Χριστίνας στην τσέπη του)

Χριστίνα:

Αλέξανδρε, δώσ' το μου πίσω...

Αλέξανδρος:

(Με γαλλική προφορά και χαμόγελο) Non

Χριστίνα:

Νιώθω σαν γυμνή.

Αλέξανδρος:

Μα είσαι γυμνή, άλλα δεν πειράζει. Έχεις δει πότε σου καμία σκακιέρα που να είναι ντυμένη;

Χριστίνα:

Όχι.

Αλέξανδρος:

Τότε που είναι το πρόβλημα;

Χριστίνα:

Καλά, τότε τουλάχιστον πες μου το μυστικό...

Αλέξανδρος:

Ο Τίτος...

Χριστίνα:

Τι πράγμα;

Αλέξανδρος:

Τα έκανε όλα επίτηδες. Επίτηδες ζέχασε την σιακιάρα.

Χριστίνα:

Και γιατί να το κάνει αυτό;

Αλέξανδρος:

Δεν το βλέπεις; Είναι τόσο ξεκάθαρο. Έχει εξασκηθεί πολύ σκληρά για να παίξει αυτήν την παρτίδα, αλλά επίτηδες μου το έκρυψε. Μου το παίζει βλάκας σήμερα, αλλά δεν είναι καθόλου βλάκας. Αυτό είναι κομμάτι της τακτικής του. Ήθελε να χαλαρώσω κι αυτός στο παρασκήνιο να στήνει τις παγίδες του.

Χριστίνα:

Αλήθεια το πιστεύεις αυτό; Εμένα μου φαίνεται γλυκούλης.

Αλέξανδρος:

Τώρα καθώς περπατάει προς την κρεπερί του Ρασπούτιν θα γελάει από χαρά, πιστεύοντας πως θα τα καταφέρει να με νικήσει για πρώτη φορά. Όμως δεν ξέρει τι τον περιμένει. Ας μην μιλάμε όμως άλλο για εκείνον. Είμαι εδώ με ένα τόσο ιδιαίτερο κορίτσι. Για τον Τίτο θα μιλάμε τώρα;

Χριστίνα:

Θυμάσαι όταν μου μίλησες;

Αλέξανδρος:

Θυμάμαι.

Χριστίνα:

Όταν καθόμουν εκεί πέρα κι εσύ με έδειχνες με το δάχτυλο σου; Ήσουν πολύ επίμονος (γελάει) μου έλεγες (Αλλάζει την φωνή της και τον μιμείται) «Ελατέ μόνο για λίγο και μετά αν θέλετε φεύγετε». Σαν να είσαι κράχτης ταβέρνας που προσπαθεί να βάλει κόσμο μέσα στην ταβέρνα. (Γελάει)

Αλέξανδρος:

Όμως εσύ ήρθες. Επομένως ο κράχτης ταβέρνας σου άρεσε.

Χριστίνα:

Αισθανόμουν σαν να μου έλεγες: «Κυριά μου ελατέ στο μαγαζί μας έχουμε καλαμαράκι φρέσκο, φρέσκια αθερίνα, γίδα βραστή, κρασάκι δίκης μας παραγωγής». Και σε λυπήθηκα κάπως και για αυτό ήρθα μαζί σου.

Αλέξανδρος:

Ναι σωστά. Βέβαια, γι' αυτό είχες δει και όλες τις παραστάσεις μου. Επειδή με λυπάσαι (Ο Αλέξανδρος πηγαίνει πίσω από την Χριστίνα και την αγγίζει ελαφρά)
Ποιες παραστάσεις μου έχεις δει;

Χριστίνα:

Τις περισσότερες.

Αλέξανδρος:

Ααα, δηλαδή είσαι μεγάλη θαυμάστρια...

Χριστίνα:

Μπορείς να το πεις και έτσι...

Αλέξανδρος:

Και ποια ήταν η αγαπημένη σου παράστασή μου;

Χριστίνα:

Εεε, δεν θυμάμαι πως λεγότανε...

Αλέξανδρος:

Και όταν έβλεπες αυτήν την παράσταση, ονειρευόσουν πως μια μέρα θα είμαι από πίσω σου και θα σε χαϊδεύω όπως κάνω τώρα;

Χριστίνα:

Εεε, δεν θυμάμαι...

Αλέξανδρος:

Και ονειρευόσουνα πως θα σου σηκώσω την φούστα όπως κάνω τώρα;

Χριστίνα:

Εεε, ούτε αυτό το θυμάμαι...

Αλέξανδρος:

Θα σε βοηθήσω εγώ να θυμηθείς...

Χριστίνα:

Όχι, Αλέξανδρε δεν είναι σωστό... Υπάρχει κόσμος εδώ πέρα... Τόσοι θεατές...

Αλέξανδρος:

Που είναι ο κόσμος; Εγώ δεν βλέπω κανένα.

(Αρχίζουν να κάνουν σεξ και μιλάνε παράλληλα)

Χριστίνα:

Αλέξανδρε... Αχχχ...

Αλέξανδρος:

Τώρα, θα σου εξηγήσω ακριβώς το σχέδιο μου για να κερδίσω τον Τίτο. Είναι πολύ απλό. Όμως σε παρακαλώ συγκεντρώσου σε αυτά που θα σου πω.

Χριστίνα:

Αλέξανδρε... ΑΑΑ... Καλέ τι κάνεις εκεί... Αλέξανδρε!

Αλέξανδρος:

Λοιπόν, το μυστικό βρίσκεται στην βασίλισσα. Θα την θυσιάσω...

Χριστίνα:

Αλέξανδρε δεν είναι σωστό αυτό που κάνουμε... Αχχ...

(Καθώς κάνουν σεξ κάποια πiónια πέφτουν κάτω, αλλά ο Αλέξανδρος συνεχίζει να δείχνει τις κινήσεις μόνο με τα πiónια που έχουν απομείνει)

Αλέξανδρος:

Αρχικά θα παίξω την βασίλισσα στο f6 εκείνος φυσικά θα την φάει και θα πατήσει την φάκα. Μετά ίσως παίζει τον πύργο στο e8, εγώ άλογο d5 κι εκείνος τον πύργο e6.

Χριστίνα:

Αλέξανδρε, νομίζω πως η σχέση μας προχωράει πολύ γρήγορα... Δεν υπάρχει λόγος...

(Η Χριστίνα αρχίζει να έχει πιο έντονους οργασμούς)

Αλέξανδρος:

Μετά θα παίξω αξιωματικό d4 κι εκείνος, όπως είναι φυσικό, θα ανεβάσει τον βασιλιά του για να προστατέψει εκείνο το κακόμοιρο στρατιωτάκι που σύντομα θα πεθάνει. Εγώ πύργο d1 εκείνος πιονάκι d6.

Χριστίνα:

Αχχ... Ναι!

Αλέξανδρος:

Χριστίνα πρόσεξε με σε παρακαλώ. Προσπαθώ να σου δείξω κάτι. Μετά ίσως παίζει b5 εγώ τον αξιωματικό στο c3 απειλώντας τον βασιλιά του. Εκείνος τρομαγμένος θα παίζει d8 για να ξεφύγει, άλλα τώρα θα αρχίσουν τα προβλήματα για τον Τίτο. Με προσέχεις;

Χριστίνα:

Ααα... Δεν μπορώ να συγκεντρωθώ...

Αλέξανδρος:

Μετά θα βάλω το άλογο διπλά στον βασιλιά του, προστατευόμενο από τον αξιωματικό. Εκείνος θα πάρει τον χρόνο του και θα παίζει κάποια κοινοτοπία, όπως τον αξιωματικό στο b2 και τώρα ο τρόμος θα του τρυπήσει τα κόκαλα (Γελάει). Άλογο h7, θα μου φάει το άλογο αφήνοντας απροστάτευτο το πιόνι. Ότι και να κάνει από αυτό το σημείο και έπειτα, θα είναι εγκλωβισμένος. Εγώ απλά πρέπει να προστατέψω τον αξιωματικό μου με κάθε κόστος, σαν να ήταν φτιαγμένος από χρυσαφί. Αυτός θα αποκεφαλίσει τον βασιλιά του. Και έτσι θα νικήσω τον Τίτο. Συμφωνείς; Έχεις κάποια διαφωνία με την στρατηγική μου;

Χριστίνα:

Όχι δεν έχω...

Αλέξανδρος:

Τέλεια.

Χριστίνα:

Μα τι κάνεις; Γιατί σταμάτησες;

Αλέξανδρος:

Δεν πρέπει να συνεχίσουμε...

Χριστίνα:

Γιατί; (Παύση) Μήπως δεν σου αρέσω;

(Ο Αλέξανδρος δεν της απαντάει, κοιμπώνεται και στήνει τα πιόνια που έπεσαν κάτω. Ακριβώς τη στιγμή που έχει βάλει και το τελευταίο πιόνι στην θέση του, ο Τίτος ανοίγει την πόρτα)

Τίτος:

Χριστίνα δεν έφερα την κρέπα.

Αλέξανδρος:

Είσαι τελείως βλάκας;

Τίτος:

Όχι δεν είμαι βλάκας, Αλέξανδρε. Απλώς μου συνέβη μια αναποδιά.

Αλέξανδρος:

Τι είδους αναποδιά;

Τίτος:

Όπως περπατούσα με πλησίασε ένας ζητιάνος. Ήταν πολύ επίμονος, ζητούσε χρήματα με τόσο πάθος που εγώ αναγκαστικά να του τα δώσω. Όμως, σε κάθε στενό υπήρχε και ένας καινούργιος ζητιάνος, ο ένας πιο επίμονος από τον άλλον. Ορμούσαν πάνω μου σαν λυσσασμένα σκυλιά. Εγώ δεν ήθελα να δώσω τα χρήματα μου σε όλους αυτούς τους λεχρίτες! Αλλά αναγκάστηκα... (Παύση - Έχει το βλέμμα εκείνου που έχασε όλα του τα χρήματα στην ρουλέτα). Όταν μετά από ώρα έφτασα στην κρεπερί του Ρασπούτιν, συνειδητοποίησα πως δεν είχα χρήματα, γι' αυτό αποφάσισα να γυρίσω πίσω.

Αλέξανδρος:

Τίτο είσαι πραγματικά ο πιο ηλίθιος άνθρωπος που έχω γνωρίσει. Είχες να κάνεις ένα πράγμα. Ένα γαμημένο πράγμα!

Τίτος:

(Χαμηλόφωνα) Συγνώμη, Αλέξανδρε.

Αλέξανδρος:

Μη μου ζητάς συγνώμη. Δεν είμαι παπάς να μου ζητάς συγνώμη...

Τίτος:

Τι να κάνω τότε;

Αλέξανδρος:

Εσύ πλέον δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Η μητέρα σου θα έπρεπε να έχει κάνει κάτι πριν πολλά χρόνια.

Τίτος:

Τι να έκανε η μητέρα μου;

Αλέξανδρος:

Έκτρωση!

Χριστίνα:

Αλέξανδρε, μην του μιλάς άσχημα. Είναι γλυκούλης. Δεν χρειάζεται να τσακωθούμε για μια κρέπα.

Τίτος:

Χριστίνα τα ξέρω όλα!

Χριστίνα:

Πως το καταλαβεις;

Τίτος:

Εξέρω πως είσαι ερωτευμένη μαζί μου και αισθάνομαι ακριβώς το ίδιο και εγώ. Όταν περπατούσα προς την κρεπερί του Ρασπούτιν, σκεφτόμουν όλα τα σημάδια που μου έδωσες για να το καταλάβω. Και τώρα με αυτό που είπες είμαι σίγουρος. Πάμε αμέσως να αγοράσουμε δυο αεροπορικά εισιτήρια για την Νορμανδία.

Χριστίνα:

Μα εσύ δεν έχεις χρήματα ούτε για να αγοράσεις μια κρέπα.

Τίτος:

Έχω όμως ένα σπίτι και μπορώ να το πουλήσω. Έλα μαζί μου ας αφήσουμε πίσω μας αυτή την μιζέρια. Έλα να φύγουμε μαζί Χριστίνα. Θα κάνουμε πολλά παιδιά και θα αγοράσουμε ένα σπίτι κοντά σε μια λίμνη. Και η λίμνη θα έχει πολλά μικρά παπάκια (Γελάει) Εμείς θα τα εκτρέφουμε και θα μετά θα τα πουλάμε και θα είμαστε χαρούμενοι... Παπάκια και χηνάκια.

Χριστίνα:

Εεε... Κοίταξε, Τίτο. Σε ευχαριστώ, αλλά δεν είναι πολύ καλή η ιδέα σου...

Τίτος:

Εγώ, Χριστίνα πιστεύω πως είναι πολύ καλη ιδέα.

Αλέξανδρος:

Κι εγώ συμφωνώ με τον Τίτο. Μπορεί να έχει εδώ μια γυναικά με δυο παιδιά που μένουν στο σπίτι που θέλει να πουλήσει, αλλά τουλάχιστον θα μπορέσει να κάνει ένα νέο ξεκίνημα... Είναι και αυτό μια λύση... (Γελάει)

Τίτος:

Μην τον πιστεύεις Χριστίνα. Δεν έχω γυναικά, ούτε παιδιά...

Χριστίνα:

Ρε Τίτο κι εγώ το άκουσα πριν που το είπες.

Τίτος:

Γαμώτο είμαι χαζός. Αλλά δεν μου αρέσει η γυναίκα μου. Εγώ θέλω εσένα Η γυναίκα μου μου φωνάζει και με βαράει. Εσύ ξέρω πως θα είσαι καλή μαζί μου, έτσι δεν είναι Χριστίνα;

Χριστίνα:

Όχι, δεν θα είμαι καλή μαζί σου.

Τίτος:

Γιατί;

Χριστίνα:

Επειδή δεν υπάρχει περίπτωση να έρθω μαζί σου. Όλο αυτό είναι τελείως χαζό.

Τίτος:

Με κοροΐδεφες (*Κλαίει*) Παιζεις με τα συναισθήματα μου. Ήθελες απλά επιβεβαίωση, γι' αυτό τα έκανες όλα. Είσαι μια καργιόλα, αυτό είσαι. Ένα βρομοθήλυκο χωρίς Ιερό και Όσιο.

Αλέξανδρος:

Τίτο, αν δεν κόψεις αυτό το υφάκι θα σου σπάσω τα χέρια! Έχεις παίζει ποτέ σκάκι με σπασμένα χέρια;

Τίτος:

Όχι... Σε παρακαλώ μην με χτυπήσεις, Αλέξανδρε.

Αλέξανδρος:

Τι σου φταίει η Χριστίνα να της μιλάς έτσι; Επειδή εσύ είσαι ηλίθιος και αποφάσισες να παρατήσεις την οικογένεια σου, φταίει η Χριστίνα; Εεε; Ζήτησε της συγνώμη τώρα!

Τίτος:

Εντάξει, συγνώμη Χριστίνα. Παραφέρθηκα. Δεν είσαι καργιόλα, ούτε βρομοθήλυκο. Συγνώμη.

Χριστίνα:

Σε συγχωρώ...

Αλέξανδρος:

Πολύ ωραία! Τώρα, ας συνεχίσουμε το παιχνίδι μας.

(Ο Τίτος κάθεται, αλλά βλέπει πως τα πόνια δεν είναι στημένα όπως πριν. Φαίνεται ταραγμένος)

Χριστίνα:

Εεε... Μήπως να συνεχίσουμε το παιχνίδι κάποια άλλη φορά, επειδή εγώ πρέπει να φύγω; Έχω αργήσει γι' αυτήν την υποχρέωση που σας έλεγα και πριν...

Αλέξανδρος:

Έλα, ρε Χριστίνα... Τώρα που τελειώνουμε θα φύγεις; Για πες μας, Τίτο, εκτός από το να σιέφτεσαι την Χριστίνα, σιέφτηρες καθόλου για την παρτίδα μας; Σιέφτηρες μήπως για το πως θα ξεμπλέξεις από την δυσμενή κατάσταση στην οποία βρισκείσαι;

Τίτος:

Εεε... Μα, Αλέξανδρε, ήμουν σε πλεονεκτικό σημείο πριν. Δεν είναι δυνατόν! Όχι, αποικλείεται. Αυτό το στρατιωτάκι δεν ήταν εδώ. Ναι, αυτό το στρατιωτάκι ήταν ένα τετράγωνο πίσω. Χριστίνα, πες κάτι κι εσύ... Πριν φύγω δεν ήταν ένα τετράγωνο πίσω;

Χριστίνα:

Εγώ δεν θυμάμαι...

Αλέξανδρος:

Τώρα, Τίτο θα αφήσεις τις δικαιολογίες η θα παίζεις;

Τίτος:

Ξέρεις κάτι; Ακόμα κι έτσι, εγώ θα σε νικήσω. Ναι, αυτό θα κάνω. Θα σου δώσω ένα μάθημα που έπρεπε εδώ και πολύ καιρό να σου έχει δώσει κάποιος.

Αλέξανδρος:

Ας παίζουμε λοιπόν. Θέλω πολύ να μου δώσεις αυτό το μάθημα *(Γελάει)*. Χριστίνα, η μέση σου πρέπει να είναι ίσια, μην το ξεχνάς αυτό.

Χριστίνα:

Ναι, ναι... Συγνώμη. Απλώς κουράστηκα λίγο να κάθομαι έτσι. Διψάω και πεινάω.

Αλέξανδρος:

Σε λίγο, όταν ο αγώνας τελειώσει, θα πάμε να φάμε και να πιούμε όσο θέλεις, εντάξει;

Χριστίνα:

Ναι, εντάξει.

Αλέξανδρος:

Τίτο, θέλω να δω τι θα απαντήσεις τώρα.

(Μεγάλη παύση - Ο Τίτος σκέφτεται, αλλά ξαφνικά το πρόσωπο του φωτίζεται σαν να του ήρθε μια καλή ιδέα)

Τίτος:

Αυτό δεν θα σου αρέσει....

(Μπαίνει μουσική. Όταν ο ένας παίζει και κάθεται στη καρεκλά, ο άλλος σηκώνεται όρθιος και περπατάει. Παίζουν όλο και πιο γρήγορα. Όταν παίζει ο ένας, μετά ο άλλος απότομα ορμάει στην σκακιέρα και παίζει. Μοιάζει σαν να διαγωνίζονται για το ποιος θα παίζει πιο γρήγορα. Όμως ξαφνικά ο Τίτος μένει καθισμένος και σκεπτικός. - Η μουσική σταματάει)

Αλέξανδρος:

Τίτο, δεν είναι δυνατόν να σκέφτεσαι για τόση ώρα. Αυτό είναι άδικο, πρέπει να βάλουμε χρονόμετρα.

Τίτος:

Μα, Αλέξανδρε, ποτέ δεν παίζουμε με χρονόμετρα.

Αλέξανδρος:

Για όλα υπάρχει και πρώτη φορά. Λοιπόν, θα έχουμε πέντε λεπτά ο καθένας. Πέντε λεπτά όχι για μια κίνηση, άλλα για όλες τις κινήσεις.

Τίτος:

Αυτό που κάνεις δεν είναι σωστό. Αφού ξέρεις πως θέλω να παίρνω τον χρόνο μου κάποιες φορές.

Αλέξανδρος:

Καταλαβαίνω αυτό που λες, άλλα εδώ θα ξημερώσουμε με αυτόν τον ρυθμό. Και το σημαντικότερο... η Χριστίνα έχει μια υποχρέωση που πρέπει να προλάβει.

Τίτος:

Αυτό παίζει.

Αλέξανδρος:

(Γελάει) Μα καλά σκεφτόσουν τόση ώρα για να παίζεις αυτήν την σαχλαμάρα.

Τίτος:

Είναι άδικο. Η Χριστίνα φταίει που δεν μπορώ να αποδώσω...

Αλέξανδρος:

Τι σου φταίει η Χριστίνα;

Τίτος:

Η αναπνοή της Χριστίνας... Με αποσυντονίζει η αναπνοή της! Όταν αναπνέει, τα πιόνια μοιάζουν σαν ναύτες πάνω στο καράβι έτοιμοι να πέσουν μέσα στην θάλασσα.

Αλέξανδρος:

Άσε τις ασυναρτησίες και παίζε!

Τίτος:

Όχι εγώ δεν παίζω, με πιάνει ναυτία.

Αλέξανδρος:

Εμένα γιατί δεν με πειράζει η αναπνοή της;

Χριστίνα:

Σε πειράζει δηλαδή ακόμα και το ότι αναπνέω;

Τίτος:

Βεβαίως και με πειράζει

Χριστίνα:

Τίτο, εγώ δεν θέλω να σε ενοχλώ, αλλά δεν πρέπει και εγώ κάπως να αναπνέω;

Τίτος:

Ναι, μπορούμε να βρούμε μια λύση.

Χριστίνα:

Τι είδους λύση;

Τίτος:

Για παράδειγμα, όταν παίζω εγώ, θα μπορούσες να μην αναπνέεις. Και όταν παίζει ο Αλέξανδρος να αναπνέεις.

Αλέξανδρος:

Τίτο μην με εξοργίζεις τι είναι αυτά που λες στην κοπέλα;

Τίτος:

Γιατί; Θέλω όταν παίζω να μην κουνιούνται τα πιόνια μου. Είναι τόσο παράλογο αυτό;

Αλέξανδρος:

Δεν είναι απλώς παράλογο, είναι άρρωστο και δεν πρόκειται να γίνει.

Τίτος:

Σε αυτή την περίπτωση, εγώ αποχωρώ. Τελείωσε. Δεν μπορώ να παίζω άλλο υπό αυτές τις συνθήκες.

(Ο Τίτος σηκώνεται από την θέση του)

Αλέξανδρος:

Στάσου που πηγαίνεις;

Τίτος:

Φεύγω...

(Ο Τίτος περπατάει προς την έξοδο του θεάτρου)

Αλέξανδρος:

Είσαι δειλός!

Τίτος:

Είμαι καλύτερος παίκτης από εσένα. Σε όλα μας τα παιχνίδια υπάρχει μια κρυμμένη αδικία. Αλλά αυτή την φορά δεν θα σε αφήσω...

(Ο Τίτος έχει φτάσει μπροστά από το πόμολο αλλά διστάζει να το πιάσει)

Αλέξανδρος:

Τίτο, μην τολμήσεις να πιάσεις το πόμολο!

Τίτος:

Θα κάνω ότι θέλω.

(Ο Τίτος προσπαθεί να βρει το θάρρος να πιάσει το πόμολο. Το χέρι του τρέμει)

Αλέξανδρος:

Αν ακουμπήσεις το πόμολο θα σου λιανίσω τα παιδιά! Πρόσεξε την πορεία σου!

Τίτος:

Δεν αντέχω άλλο. Όλα αυτά τα χρόνια μου μιλάς σαν να είμαι η παραδουλεύτρα σου. Κάνε μου ό,τι θέλεις. Χτύπησε με. Ότι και να μου κάνεις εγώ δεν παίζω σιάκι αν δεν ακολουθήσετε τους όρους μου.

Αλέξανδρος:

Αυτό ήταν θα σε σπάσω στα δύο!

(Ο Αλέξανδρος σηκώνεται από την καρέκλα του και κατευθύνεται προς τον Τίτο)

Χριστίνα:

Πάντως εγώ μπορώ να προσπαθήσω να το κάνω...

Αλέξανδρος:

Χριστίνα, δεν χρειάζεται. Θα τον κανονίσω εγώ.

Χριστίνα:

Όχι. Αλήθεια, δεν με πειράζει. Μπορούμε να το δοκιμάσουμε. Μην τον χτυπήσεις.

Αλέξανδρος:

Είσαι σίγουρη;

Χριστίνα:

Ναι, μπορώ να το κάνω και αν δεν μου αρέσει το σταματάμε...

Τίτος:

Αυτά είναι πολύ ευχάριστα νέα.

Αλέξανδρος:

Ακριβώς τη στιγμή που ο Τίτος θα πατάει το χρονόμετρο του, πρέπει να παίρνεις μια βαθιά ανάσα. Είσαι σίγουρη πως μπορείς να το κάνεις;

Χριστίνα:

Δεν ξέρω. Άλλα θα προσπαθήσω.

Αλέξανδρος:

Πόση ώρα μπορείς να κρατήσεις την αναπνοή σου;

Χριστίνα:

Δεν ξέρω.

Αλέξανδρος:

Είσαι τόσο καλός άνθρωπος, Χριστίνα. Ένας θεός ξέρει τι θα κάνουμε χωρίς εσένα. Σε ευχαριστώ...

(Την φιλάει στο στόμα)

Η πιο όμορφη σκακιέρα είσαι...

Χριστίνα:

Εντάξει δεν είναι και κάτι τόσο σπουδαίο...

Αλέξανδρος:

Όχι είναι πολύ σπουδαίο. Αισθάνομαι πως έχεις κάτι πραγματικά ιδιαίτερο μέσα σου... Συνήθως οι άνθρωποι δεν με βλέπουν. Βλέπουν μονάχα αυτό που φαντάστηκαν πως είμαι. Εσύ είσαι διαφορετική...

Χριστίνα:

Δεν είμαι και τόσο διαφορετική. Απλά... Απλά θέλω πολύ να νικήσεις αυτόν τον αγώνα, επειδή όταν νικάς εσύ αισθάνομαι σαν να νικάω και εγώ μαζί σου... Αυτό συμβαίνει όταν αγαπάς κάποιον...

Αλέξανδρος:

Είναι πολύ όμορφο αυτό. Τώρα πάρε μια βαθιά ανάσα. Μπράβο, Χριστίνα!

(Ο Αλέξανδρος πατάει το χρονόμετρο του Τίτο)

Παίξε Τίτο. Το κορίτσι μου με αγαπάει πολύ και με θέλει χαρούμενο. Δεν είναι τοξική σαν τη γυναίκα σου. Παίξε επιτέλους!

Τίτος:

B7

Αλέξανδρος:

Α, ρε Τίτο. Τόσα χρόνια και δεν έμαθες τίποτα. D2 *(Παίξει ο Τίτος, πατάει το χρονόμετρό του και επομένως η Χριστίνα επιτρέπεται να αναπνεύσει)* Χριστίνα είσαι καλά;

Χριστίνα:

Ναι, ναι... Καλά είμαι... Πιστεύω θα τα καταφέρω *(χαμογελάει προσπαθώντας να κρύψει την ανησυχία της)*

Αλέξανδρος:

Μα εσύ έχεις κοκκινίσει...

Χριστίνα:

Όχι, Αλέξανδρε δεν πειράζει. Ο χρόνος σου τρέχει, παίζε. Μην χρονοτριβείς. Μην με σκέφτεσαι εμένα εγώ θα τα καταφέρω...

Αλέξανδρος:

C4

Τίτος:

D8

Χριστίνα:

Τίτο, είναι δύσκολο να κρατάω την αναπνοή μου για τόση ώρα. Μήπως μπορείς να παίζεις λίγο πιο γρήγορα;

Τίτος:

Μην ανησυχείς θα το συνηθίσεις.

Αλέξανδρος:

C4

Τίτος:

Όχι γαμώτο!

Αλέξανδρος:

Και όμως το είδα. Και δεν πρόκειται να σταματήσω. Τον βλέπεις αυτόν εκεί το αξιωματικό; Τρέχει, προσπαθεί να κρυφτεί ο καημένος. Μα όσο και να τρέχει, βαθιά μέσα του ξέρει καλά πως θα του κόψω το λαρύγγι. *(Γελάει)*

(Ξαφνικά η Χριστίνα βήχει και μερικά πόνια πέφτουν κάτω)

Χριστίνα:

Συγνώμη... Δεν ήθελα να...

Τίτος:

Αν είναι δυνατόν! Αυτό είναι απαράδεκτο! Δεν μπορώ να παίξω υπό αυτές τις συνθήκες!

Αλέξανδρος:

Σταματά να γκρινιάζει.

Τίτος:

Λυπάμαι πολύ, αλλά εγώ δεν μπορώ να συνεχίσω έτσι. Θα πρέπει να αποχωρήσω!

Αλέξανδρος:

Κάτσε κάτω, ρε βλάκα... Αμέσως να αποχωρήσεις... Είσαι τόσο δειλός ...

Τίτος:

Δεν είμαι δειλός, είμαι σώφρων... Και αν θέλεις να παίξω, θα πρέπει η Χριστίνα να μην με αποσυντονίζει. Προτείνω να της φορέσεις την μάσκα σου.

Αλέξανδρος:

Αυτό αποκλείεται...

Τίτος:

Αν δεν την φορέσει, εγώ φεύγω!

Χριστίνα:

Τι είδους μάσκα είναι αυτή;

Τίτος:

Είναι μια μάσκα καταδύσεων που έχει ο Αλέξανδρος.

Χριστίνα:

Ααα κάνεις καταδύσεις; Τι όμορφο... Σε φαντάζομαι να κολυμπάς στα γαλάζια νερά.

Αλέξανδρος:

Ναι, δεν είναι ακριβώς μάσκα καταδύσεων. Θα σου την δείξω, είναι μια πολύ όμορφη μάσκα. Αυτή τη μάσκα την χρησιμοποιούν οι καταδύτες για εξάσκηση.

(Ο Αλέξανδρος ανοίγει ένα κουτί και βγάζει από μέσα την μάσκα)

Χριστίνα:

Μα αυτή η μάσκα δεν μοιάζει καθόλου με μάσκα καταδύσεων...

Αλέξανδρος:

Αυτό είναι αλήθεια. Είναι μια πολύ μοντέρνα μάσκα. Είναι η τελευταία λέξη της τεχνολογίας...

Χριστίνα:

Δηλαδή πως την χρησιμοποιούν;

Αλέξανδρος:

Είναι πολύ απλό. Απλώς τη φοράνε και μετά γυρίζουν αυτόν εδώ τον μοχλό. Να έτσι. Όταν ο μοχλός είναι προς τα κάτω ο αέρας μπλοκάρεται εντελώς. Οι υπόλοιποι δύτες μετρών με το χρονόμετρο πόση ώρα θα αντέξει εκείνος που φοράει την μάσκα.

Χριστίνα:

Ααα... Πολύ ενδιαφέρον. Εσύ πόση ώρα αντέχεις;

Αλέξανδρος:

Το ρεκόρ μου είναι ένα λεπτό και σαράντα δευτερόλεπτα.

Χριστίνα:

Αυτό ακούγεται πολύ δύσκολο.

Αλέξανδρος:

Όμως υπάρχει ένας κανόνας... Σε περίπτωση που ο δύτες αισθανθεί κίνδυνο, πρέπει να κάνει αυτό το νόημα με το χέρι του. Αυτό είναι το πιο σημαντικό που πρέπει να θυμάσαι.

Χριστίνα:

(Γελάει) Μα, Αλέξανδρε, εγώ δεν πρόκειται να το φορέσω αυτό το πράγμα.
(Γελάει) Για μια στιγμή, έτσι όπως με κοιτάζεις, το πίστεψα πως μου το λες στα σοβαρά...

Αλέξανδρος:

Το λέω πολύ σοβαρά...

Χριστίνα:

Εεε, όχι δε... δε... δε πρόκειται. Ξέχασε το αυτό. *(Γελάει)*

Αλέξανδρος:

Πιστεύεις πως δεν σε νοιάζομαι; Αυτό μου λες;

Χριστίνα:

(Το γέλιο κόβεται απότομα) Δεν είπα κάτι τέτοιο...

Αλέξανδρος:

Θες να πεις πώς δεν με εμπιστεύεσαι; Πώς υπάρχει έστω μια πιθανότητα να κινδυνέψεις;

Χριστίνα:

Δεν είπα αυτό. Απλά...

Αλέξανδρος:

Και εγώ ο χαζός! Νόμιζα πως είσαι διαφορετική...

Χριστίνα:

Μα σου είπα πως σε αγαπώ. Δεν είναι αρκετό αυτό;

Αλέξανδρος:

Όχι, την μισώ αυτή τη λέξη! Δεν την χρησιμοποιώ ποτέ. Όταν θέλω να πω σε κάποιον πως τον αγαπώ, του το δείχνω με τις πράξεις μου. Δεν είμαι σαν κι εσένα που το λες τόσο ευκολά, άλλα όταν έρθει η ώρα να πράξεις τα ξεχνάς όλα.

Χριστίνα:

Δεν είναι αλήθεια αυτό...

Αλέξανδρος:

Το μόνο που θέλεις είναι να βγάλεις φωτογραφίες μαζί μου. Να δείχνεις στις φίλες σου πως τα έχεις με τον πρωταγωνιστή της παράστασης... Βγάλε λοιπόν μερικές φωτογραφίες... Αυτό θέλεις; Αυτό είμαι για εσένα;

Χριστίνα:

Όχι... Δεν είσαι αυτό...

Αλέξανδρος:

Αυτή η σχέση δεν κάνει καλό στην ψυχική μου υγεία. Ίσως είναι καλύτερα να φύγεις. Μπορείς να πάρεις και τα πόνια σου. Στα χαρίζω. Μάζεψέ τα και φύγε!

Χριστίνα:

(Κλαίγοντας) Αλέξανδρε αλήθεια σου λέω. Εγώ σε αγαπώ. Γιατί να τα κάνουμε όλα αυτά; Δεν μου αρέσουν τα παιχνίδια πια, δεν θέλω να ξαναπαιζω κανένα

παιχνίδι. *(Κλαίει πιο δυνατά)* Ούτε τάβλι, ούτε σιάκι, ούτε ταβλοσιάκι, ούτε σουντόκου... Εγώ θέλω μόνο εσένα...

Αλέξανδρος:

Δεν σε πιστεύω. Αν με θέλεις πραγματικά, φόρεσε τη μάσκα. Αλλιώς φύγε. Και σε παρακαλώ, μην τολμήσεις να ξαναπατήσεις σε παράσταση μου... *(Δεν χάνει την ψυχραιμία του)*

Χριστίνα:

(Κλαίει με λυγμούς) Εντάξει θα το κάνω. Θα τη φορέσω. Θα τη φορέσω τη βρωμομάσκα σου.

Αλέξανδρος:

Μπράβο Χριστίνα. Μπράβο, μωρό μου. Συγνώμη που σου φώναξα πριν. Εγώ απλά θέλω να τελειώσουμε αυτό που αρχίσαμε.. Δεν θέλω να σε στεναχωρώ. Βρε, άτιμο... Ακόμα και όταν κλαις, είσαι όμορφη

(Της μαζεύει τα μαλλιά για να φορέσει την μάσκα)

Έλα ηρέμισε. Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι. Αλήθεια σου λέω. Τίτο, φέρε μου τη μάσκα.

Τίτος:

Γαμώτο... Από εδώ και πέρα θα πρέπει να παίζω μέσα σε λιγότερο από ένα λεπτό για κάθε μου κίνηση.

Αλέξανδρος:

Εσύ το ζήτησες, τώρα μην παραπονιέσαι... Είδες όμως πόσο καλή είναι η σκακιέρα μας. Χριστίνα, να θυμάσαι αν κάτι πάει στραβά, κάνε αυτό με το χέρι σου κι εμείς θα σταματήσουμε αμέσως.

Χριστίνα:

Έτσι; Το κάνω καλά;

Αλέξανδρος:

Όχι ακριβώς έτσι. Κούνα το χέρι σου με περισσότερη σιγουριά. Μπράβο, Χριστίνα. Το κάνεις πολύ καλά. Τώρα σήκωσε το κεφάλι σου...

Χριστίνα:

Αλέξανδρε, θέλω όμως να μου υποσχεθείς πως αυτό το παιχνίδι θα είναι το τελευταίο μας.

Αλέξανδρος:

Σύμφωνοι... Αυτό θα είναι το τελευταίο μας παιχνίδι.

Χριστίνα:

Ναι... Και μετά θα τα πετάξουμε όλα τα πιόνια. Και το φόρεμα μαζί...

Αλέξανδρος:

Και τον Τίτο. Ναι, θα τα πετάξουμε και θα είμαστε μονάχα εγώ κι εσύ. Δεν θα υπάρχει τίποτα να μας χωρίζει. Έλα γλυκιά μου σκακιέρα, σήκωσε το κεφάλι σου.

Χριστίνα:

Εντάξει...

(Δεν μιλάνε. Ο Τίτος παίζει κάθε φορά και μετά επαναφέρει τον μοχλό για να αναπνεύσει η Χριστίνα. Παίζουν γρήγορα. Ο ήχος των χρονομέτρων που χτυπιούνται από τα χέρια τους, ακούγεται σε όλο το θέατρο. Στην συνέχεια, μια περίεργη μουσική αρχίζει να ακούγεται. Ο ήχος των χρονομέτρων που χτυπιούνται είναι ο πυρήνας της μουσικής. Ξαφνικά, η μουσική σταματάει κι ο Αλέξανδρος γελάει. «Γρώει» τον αξιωματικό του Τίτο και τον πετάει προς το κοινό)

Αλέξανδρος:

Πήγαινε γυρεύοντας αυτός ο αξιωματικός. Χριστίνα, δεν μπορώ να ακούσω τη φωνή σου όσο φοράς αυτή τη μάσκα. Αλλά...

(Βάζει το αφτί του στην καρδιά της)

... Μπορώ να ακούσω την καρδιά σου. Χτυπάει δυνατά. Ξέρω πως χαιρέσαι τώρα που φτάνω προς τη νίκη. Δεν θα σε απογοητεύσω γλυκιά μου σκακιέρα και μετά θα τον διώξουμε αυτόν το βρωμερό πίθηκο που έχω απέναντι μου και θα γιορτάσουμε οι δυο μας.

(Παίζουν ρυθμικά με συνοδεία μουσικής. Ο Τίτος ξαφνικά βλέπει κάτι που του αρέσει πολύ στην σκακιέρα)

Τίτος:

Σε βλέπω νευριασμένο. Φταίει αυτός ο ίππος σου;

Αλέξανδρος:

Τι να φταίει ο ίππος μου, δηλαδή;

Τίτος:

Τον καημένο, τον λυπάμαι. Κουράστηκε να στέκεται εκεί πέρα. Τα αλόγα είναι ζώα γεννημένα για να τρέχουν. Είναι μεγάλη απανθρωπιά να το έχεις δεμένο σε αυτό το τετράγωνο για τόση ώρα.

Αλέξανδρος:

Τίτο, παίζε πιο γρήγορα, σε παρακαλώ. Η Χριστίνα είναι αρκετή ώρα με κατεβασμένο τον μοχλό.

Τίτος:

Θα παίζω, θα παίζω μην με πιέζεις. Αυτό που προσπαθώ να σου πω είναι πως όταν έχεις ένα άλογο έχεις μια κάποια ευθύνη.

Αλέξανδρος:

Παίζε επιτέλους!

Τίτος:

Δεν μπορείς να το παράτας μόνο του δεμένο και να φεύγεις...

Αλέξανδρος:

Τίτο, η Χριστίνα κοντεύει να σιάσει... Μπορείς να παίζεις επιτέλους;

Τίτος:

(Παίρνει τον χρόνο του για να απαντήσει) Καλά, καλά... Θα παίζω *(Παίζει)*

Αλέξανδρος:

Μοιάζει σαν να έχεις χάσει κάθε ελπίδα... Κουνάς τα πιόνια σου στην τύχη. Μιλάς για να μου προκαλέσεις σύγχυση. Αλλά, για να δούμε τι θα κάνεις τώρα...

Τίτος:

Τι έγινε, Αλέξανδρε; Μήπως φοβάσαι;

Αλέξανδρος:

Δεν φοβάμαι τίποτα... Αυτό που κάνεις είναι ανώφελο...

Τίτος:

(με γυναικεία φωνή) Οσο καημένο... Αλέξανδρεεε... Το άλογο σου! Πέθανε...

(Ο Αλέξανδρος έχει πανικοβληθεί. Χτυπάει τα πόδια του με νευρικότητα και σκουπίζει με ένα μαντίλι του κούτελο του)

Μα πόσο ανεύθυνος είσαι; Το άφησες να πεθάνει το καημένο το ζωάκι. *(Κλαίει με υποκρισία)* Κι εγώ στο έλεγα πως δεν πρέπει να το αφήνεις μόνο του. Ορίστε τώρα, το έχασες.

Αλέξανδρος:

Τίτο, τον μοχλό! Τον μοχλό!

Τίτος:

Καλά, καλά... Θα το κατεβάσω, μη φωνάζεις...

Αλέξανδρος:

Λοιπόν, αν δεν προσέχεις τον μοχλό, εγώ δεν πρόκειται να συνεχίσω το παιχνίδι!

Τίτος:

Καλά, θα προσέχω.

Αλέξανδρος:

Χριστίνα, με ακούς; Είσαι εντάξει; Κάνε το σινιάλο για να δούμε πως είσαι καλά. Ωραία...

Τίτος:

Αλέξανδρε... Η βασίλισσα σου... Κοίταξε την πως κάθεται στο θρόνο της. Είναι τόσο θλιμμένη...

Αλέξανδρος:

Μια χαρά είναι η βασίλισσα μου. Μπορείς να σταματήσεις να μιλάς; Διαρκώς με αποσυντονίζεις με τις βλακείες σου! Πάψε επιτέλους!

Τίτος:

Η βασίλισσα σου, Αλέξανδρε. Η μεγαλειότητά μοιάζει σαν θέλει να αυτοκτονήσει, τον σιχάθηκε τον βασιλιά... Είναι τόσο σκυθρωπή. Κοίταξέ την...

Αλέξανδρος:

Τίτο, σταματά να μιλάς... Ξέρω ακριβώς τι προσπαθείς να κάνεις...

Τίτος:

Αλέξανδρε μην τσαντίζεσαι. Εγώ πιστεύω σε σένα. Ναι, εγώ πιστεύω πως θα τα καταφέρεις να κερδίσεις... Εσύ και ο βασιλιάς σου θα κερδίσετε... Αλλά η βασίλισσα σου αυτή τη στιγμή κινδυνεύει... *(Γελάει)*

Αλέξανδρος:

Τίτο, μόλις τελειώσουμε τον αγώνα *(Τον κοιτάει με μίσος)* θα σε... *(Βγάζει μια ακατανόητη άναρθρη κραυγή και μετά μένει σιωπηλός βαριανασαίνοντας)*

Τίτος:

Τι έπαθες;

Αλέξανδρος:

Δεν μπορώ να παίζω έτσι...

Τίτος:

Ποιο είναι το πρόβλημα; Επειδή μιλάω και σε αποσυντονίζω;

Αλέξανδρος:

Όχι δεν είναι αυτό *(Φαίνεται πως λέει ψέματα)* Απλώς, εεε... Απλώς με αγχώνει ο μοχλός... Θέλω να είμαι εγώ αυτός που ανεβοκατεβάζει το μοχλό.

Τίτος:

Πολύ καλά λοιπόν. Ας το κάνουμε έτσι, αν πιστεύεις πως αυτό θα σου μειώσει το άγχος...

Αλέξανδρος:

Δεν έχω κανένα άγχος. Δεν μπορώ όμως να βλέπω τα βρωμόχερά σου να γυρίζουν το μοχλό με τέτοια ανευθυνότητα. Θα αφήσουμε το μοχλό πάνω, για να κάνει η Χριστίνα ένα διάλειμμά και μετά θα τον κατεβάσουμε όταν είναι η δική μου σειρά.

Τίτος:

Μα εγώ νόμιζα πως μονάχα εμένα ενοχλεί η αναπνοή της ιδιαίτερης, γλυκιάς σκακιέρας μας.

Αλέξανδρος:

Εγώ απλώς θέλω να είμαι δίκαιος...

Τίτος:

Ας είναι... Αλλά εγώ, Αλέξανδρε, πιστεύω έχεις πολύ ταλέντο. Δεν πρέπει να απογοητεύεσαι.

Αλέξανδρος:

Πάψε επιτέλους! *(Χτυπάει το χέρι του πάνω στη σκακιέρα και πέφτουν μερικά πιόνια)*

Χριστίνα:

(Ακούγεται μια κραυγή μέσα από τη μάσκα)

Αλέξανδρος:

Συγγνώμη, Χριστίνα... Είδες τι έκανες; Εσύ το προκάλεσες αυτό, με νεύριασες και... *(ξεφουσάει εξοργισμένος βάζει τα πιόνια που έπεσαν στην θέση τους)* Βοήθησέ με να της βγάλουμε τη μάσκα. Χριστίνα είσαι καλά;

Χριστίνα:

Γιατί με χτύπησες; Δεν είμαι καλή σκακιέρα; Μήπως φταίει ο τρόπος που κάθομαι;

Αλέξανδρος:

Όχι, Χριστίνα, δεν φταις εσύ. Παρασύρθηκα. Μήπως κουράστηκες; Μήπως θέλεις να σταματήσουμε;

Τίτος:

Ααα πες το μας έτσι... Τώρα που χάνεις, βρήκες ευκαιρία να το σκάσεις... Αλλά αν φύγεις και παραιτηθείς εγώ είμαι ο νικητής!

Αλέξανδρος:

Πάψε ανόητε! Ποτέ σου δεν με έχεις νικήσει και ούτε πρόκειται.

Χριστίνα:

Καλά είμαι, Αλέξανδρε, δεν κουράστηκα. Μπορεί να με πονάς κάποιες φορές, αλλά δεν το κάνεις επίτηδες. Είναι κρίμα να σταματήσουμε τώρα... Έχουμε κοπιάσει τόσο για αυτό το παιχνίδι... Όπως είπες κι εσύ, πρέπει να τελειώσουμε αυτό που αρχίσαμε. Τα πιόνια με έχουν γεμίσει μελανιές, αλλά είναι ωραίο να πονάς όταν ο πόνος σου πιάνει τόπο. Πιστεύω πως αν βάλω λίγο πάγο μετά, θα είμαι εντάξει... Εγώ θέλω να ξέρεις πως σε εμπιστεύομαι, Αλέξανδρε... Φόρεσέ μου τη μάσκα. Μην χάνεις άλλο χρόνο για μένα... *(Το λέει προσπαθώντας να μοιάζει ευδιάθετη)*

Αλέξανδρος:

Σ' ευχαριστώ, Χριστίνα. Μόλις τελειώσει το παιχνίδι θα σου φέρω εγώ πάγο.

Χριστίνα:

Αλέξανδρε, όμως να παίζετε γρήγορα.

Τίτος:

Επειδή έχεις μια υποχρέωση να φανταστώ;

Χριστίνα:

Όχι, έχω αργήσει πολύ πια και δεν θα προλάβω να πάω για εκείνη την υποχρέωση. Αλλά, Αλέξανδρε, ξέρω ένα πολύ ωραίο μπαράκι εδώ κοντά που μπορούμε μετά να πάμε για να γιορτάσουμε τη νίκη σου....

Αλέξανδρος:

Ότι πει η όμορφη σκακιέρα μου. Τίτο, φέρε μου τη μάσκα.

Τίτος:

Εντάξει.

Αλέξανδρος:

Είσαι έτοιμη να ξαναφορέσεις τη μάσκα; Ξεκουράστηκες;

Χριστίνα:

Ναι.

(Της φοράνε τη μάσκα)

Αλέξανδρος:

Που είχαμε μείνει;

(Ο Αλέξανδρος προσπαθεί να το παίξει άνετος αλλά είναι ολοφάνερο πως έχει αρχίσει να ανησυχεί για την έκβασή του παιχνιδιού. Ακούμε μουσική. Βλέπουμε τον Τίτο να παίζει με απίστευτη ταχύτητα και σιγουριά. Ο Αλέξανδρος όμως, πάντα καθυστερεί και αγχώνεται όλο και περισσότερο. Το χρονόμετρο του Τίτο βρίσκεται σε συντριπτικό προβάδισμα. Η μουσική σταματά. Ο Τίτος σηκώνεται από την θέση του, κατεβαίνει και αρχίζει να μιλάει με τους θεατές, όσο ο Αλέξανδρος προσπαθεί να σκεφτεί την επόμενη του κίνηση)

Τίτος:

Αυτός ο αγώνας έχει κατακτήσει πράγματι βαρετός. Δεν έχει καθόλου σασπένς. Αλέξανδρε, εγώ πάω μια βόλτα.

(Ο Τίτος σηκώνεται από τη θέση του και πλησιάζει έναν άντρα από την μπροστινή σειρά. Παράλληλα, ο Αλέξανδρος σκέφτεται την επόμενη του κίνηση)

Κύριε μου, το σκάκι παλιότερα ήταν ένα πολύ πιο ενδιαφέρον παιχνίδι και αυτό διότι παλιότερα οι άνθρωποι ήταν πιο έξυπνοι. Συμφωνείτε μαζί μου; Αυτό που θέλω να πω, είναι πως το ανθρώπινο είδος γίνεται όλο και πιο ηλίθιο. Θα σας πω μια ιστορία.

Αλέξανδρος:

(Ο Αλέξανδρος μιλάει κοιτώντας προς την σκακιέρα σαν παράλληλα να σκέφτεται)
Πάψε επιτέλους με τις ιστορίες σου! Κανένας δεν ενδιαφέρεται για τις ηλίθιες ιστορίες σου.

Τίτος:

Κάποτε, καθώς περίμενα στην ουρά για να αγοράσω το κουλούρι μου, μου συνέβη κάτι πραγματικά πρωτόγνωρο... Ο Θεός εμφανίστηκε μπροστά μου. Ήταν ένας φαλακρός κύριος. Τον ρώτησα πότε κατάλαβε για πρώτη φορά πως είναι ο Θεός κι εκείνος χαμογέλασε με τα θεϊκά χείλη του.

(Από αυτό το σημείο η Χριστίνα κάνει το σινιάλο κουνώντας το χέρι της. Όμως, ο Αλέξανδρος είναι προσηλωμένος στο να σκεφτεί την επόμενη κίνηση και ο Τίτος στην ιστορία του, γι' αυτό δεν την προσέχουν.)

Τίτος:

Μου εξήγησε πως πριν από λίγο, καθώς προσευχόταν στην εκκλησία, συνειδητοποίησε πως όλα αυτά τα χρόνια, κάθε φορά που προσευχόταν μιλούσε στον εαυτό του. Επομένως, ο εαυτός του είναι ο Θεός! Εντυπωσιάστηκα από τα λόγια του. Το επιχείρημα του δεν σήκωνε καμία αμφισβήτηση. Αμέσως έσκυφα και φίλησα τα μοσχομυριστά χεράκια του. Προσπάθησα να εξηγήσω σε όλους εκείνους που περίμεναν για το κουλούρι τους, πως ο φαλακρός αυτός κύριος ήταν ο Θεός. Αλλά κανένας δεν ήθελα να ακούσει. Όλοι τους αποχώρησαν, ούτε ένας δεν θέλησε να ακούσει την αλήθεια και σαν να μην έφτανε αυτό, ο κουλουρτζής με διαολόστειλε και άρχισε να με κλοτσάει νευριασμένος. Οι άνθρωποι κύριε μου είναι ηλίθιοι.

(Σε αυτό το σημείο τα χέρια της Χριστίνας σωριάζονται στο πάτωμα)

Δεν έχουν το σθένος να ακούσουν οποιαδήποτε αλήθεια. Ο ίδιος ο Θεός εμφανίστηκε μπροστά τους και εκείνοι ούτε καν που τον κοιτάζαν. Ενδιαφέρονται για τα κουλούρια τους περισσότερο από ότι για την ίδια τη θεϊκή αποκάλυψη.

(Ξαφνικά κοιτάζει τον Αλέξανδρο. Η Χριστίνα είναι νεκρή, αλλά κανείς δεν την κοιτάζει πια)

Τίτος:

Αλέξανδρε, θα παίζεις επιτέλους; Ο κόσμος θα φύγει... Δεν μπορώ να κρατήσω άλλο το ενδιαφέρον τους... Μου τέλειωσαν οι ιστορίες.

Αλέξανδρος:

Ορίστε, έπαιξα.

(Ο Τίτος ανεβαίνει πάνω στην σκηνή τρέχοντας)

Τίτος:

Για να δω τι έπαιζες... Μμμ είναι καλή η προσπάθεια σου, αλλά πιστεύω θα μπορούσες και καλύτερα... *(Παίζει)*

Αλέξανδρος:

Φυσικά και μπορούσα... Αν εσύ δεν μιλούσες με αυτόν τον ενοχλητικό θεατή που κάθεται εκεί πέρα, ίσως έπαιζα ακόμα καλύτερα...

Τίτος:

Αλέξανδρε, τελικά είχα δίκιο. Η βασίλισσα έχει ανεβεί πάνω στον πύργο και θέλει να αυτοκτονήσει. Τον σιχάθηκε τον βασιλιά της...

Αλέξανδρος:

Παίξε και άσε τα λόγια.

Τίτος:

Ουπςς *(Παίρνει τον πύργο και πετάει με δύναμη τη βασίλισσα του Αλέξανδρου)*
Αυτοκτόνησε η βασίλισσα! Γκρεμίστηκε από τον πύργο *(Γελάει)* Σήμερα δεν είσαι ιδιαίτερα συγκεντρωμένος.

Αλέξανδρος:

Αυτό είναι γνωστό. Από μικρό παιδί είχα διάσπαση προσοχής. Όλοι έχουμε ατέλειες...

Τίτος:

Και ο χρόνος σου λιγοστεύει... Σου απομένουν μόνο 30 δευτερόλεπτα.

Αλέξανδρος:

Τίτοοο... *(Με ηρεμία)* Σταματά να κοιτάς το ρολόι σου, απόλαυσε λίγο τη στιγμή *(Παίζει)*

Τίτος:

Τι έκανες εκεί; Όχι, δεν είναι δυνατόν! Μου έστησες παγίδα. Θυσίασες την βασίλισσα σου για αντιπερισπασμό... Λεχρίτη! Άθλιε! Με παραπλάνησες...

Αλέξανδρος:

(Γελάει) Έχεις πολύ χρόνο, και εγώ έχω μόνο... 29 δευτερόλεπτα. Όλο και κάτι θα σκεφτείς.

Τίτος:

Αυτός ο δυσκίνητος ο βασιλιάς σου, κάθεται στο θρόνο του και τρώει. Όλοι οι υπήκοοι του, τα στρατιωτάκια, οι αξιωματικοί, η βασίλισσα, σφάζονται κι εκείνος... Αυτός ο ψωριάρης, ο δειλός, παραμένει εκεί λουφαγμένος και στο τέλος παίρνει όλη τη δόξα. *(Γαύση κι έπειτα ξαφνικό υστερικό ξέσπασμα κοιτάζοντας τον βασιλιά)* Βγες έξω άμα σου βαστάει, ρε παλιό ξεφτίλα.

Αλέξανδρος:

Τίτο, έχασες. Είναι θέμα χρόνου πλέον.

Τίτος:

Όχι *(Κλαίει)* Αυτό αποκλείεται... Όχι, δεν είναι δυνατόν. Θα ήθελες να παραιτηθούμε από τον αγώνα και να κηρύξουμε ισοπαλία;

Αλέξανδρος:

Όχι.

Τίτος:

Ω, εσείς όμορφα μου πιόνια... *(λεπταίνει την φωνή του από συγκίνηση)*
Σταματήστε να κόβετε ο ένας το κεφάλι του άλλου, είτε λευκά, είτε μαύρα, είστε αδέρφια... Δεν βλέπετε ότι δεν έχει νόημα να θυσιάξετε για έναν άχρηστο, χοντρό βασιλιά;

Αλέξανδρος:

Σταματά να μιλάς στα πιόνια. Όσο και να φωνάζεις δεν μπορούν να σε ακούσουν. Ο χρόνος σου τελειώνει, Τίτο, παίζε.

Τίτος:

Δεν θέλω να παίζω...

Αλέξανδρος:

Είπα παίζε!

Τίτος:

(Γαύση και μετά με τρεμάμενη φωνή) Εντάξει θα παίζω...

Αλέξανδρος:

Ρουα, Ρουα, Ρουα ματ! Νίκησα!

(Ο φωτισμός στρέφεται προς τον Αλέξανδρο. Εκείνος πετάει όλα τα πιόνια κάτω, σηκώνεται και χορεύει με απίστευτη δεξιοτεχνία. Ο Τίτος δεν έχει ακομα συνέλθει από το σοκ. Το βλέμμα του έχει κολλήσει πάνω στη σκακιέρα. Ένας άνθρωπός του θεάτρου που φοράει λευκά γάντια προσφέρει στον Αλέξανδρο ένα χρυσό τρόπαιο)

Αλέξανδρος:

Κυρίες και κύριοι, για μια ακόμη φορά νίκησα. Ήταν πράγματι ένας όμορφος αγώνας. Και ο Τίτος μπορεί να σας μοιάζει για χαζός... *(Ο Τίτος κοιτάζει τους θεατές με ένα χαμένο βλέμμα)* ...αλλά είναι πράγματι ένας πολύ άξιος αντίπαλος. Φυσικά, θα αναρωτιέστε πως τα κατάφερα. Πως τον νίκησα για μια ακόμη φορά δίχως καμία δυσκολία και μάλιστα όταν όλα έδειχναν πως θα χάσω *(Γαύση - ο Αλέξανδρος χαμογελάει με περηφάνεια)* Ο πατέρας μου, όταν ήμουν μικρός, συνήθιζε να μου λέει πως στην τέχνη του σιακιού υπάρχουν κρυμμένα μυστικά που δεν μπορεί κανείς να σου τα μάθει. Πρέπει να τα ανακαλύψεις μόνος. Και ο μόνος τρόπος να τα ανακαλύψεις είναι να δουλεύεις σαν τρελός. Κι εγώ πράγματι έμαθα όλα τα μυστικά του σιακιού. Από μικρό παιδί δούλευα, ώρες ολόκληρες... Όταν όλοι διασκεδάζαν, εγώ καθόμουν μόνος μέσα στην νύχτα και έπαιζα σιάκι. Δούλευα τόσο που το κορμί μου ολόκληρο έτρεμε από την κούραση. Όμως το τρέμουλο και η κούραση δεν με πείραζαν. Ίσα, ίσα που απολάμβανα εκείνη την κούραση, γιατί ήξερα πως δεν σπατάλησα το χρόνο μου. Ήξερα πως μια μέρα θα ανταμειφθώ για τους κόπους μου. Σήμερα έφτασε αυτή η μέρα. Κρατώντας αυτό το τρόπαιο στα χέρια μου θα σας πω τούτο: μπροστά στους στόχους σας θα βρεθούν χιλιάδες εμπόδια, αλλά εσείς πρέπει να υπερπηδήσετε τα εμπόδια. Πρέπει να εξαλείψετε τα εμπόδια και να συνεχίσετε με το βλέμμα καρφωμένο στον στόχο. Θα γίνετε και εσείς νικητές σαν κι εμένα. Νικητές!

Τίτος:

Μπράβο, Αλέξανδρε. Ήταν πολύ όμορφα τα λόγια σου

(Ο Τίτος χειροκροτεί μόνος του παρατεταμένα, ο Αλέξανδρος δεν τον κοιτάζει)

Αλέξανδρος:

Εγώ τώρα πρέπει να φύγω. Ήταν μεγάλη μας τιμή που ήρθατε. Σας ευχαριστώ όλους μέσα από τα βάθη της καρδιάς μου.

(Ο Αλέξανδρος αφού κάνει χειραφίες με τους θεατές, κατευθύνεται προς την εξώπορτα του θεάτρου)

Τίτος:

Αλέξανδρε, μπορώ να κάτσω λίγο ακόμη εδώ; Θα ήθελα να μελετήσω την παρτίδα μας...

Αλέξανδρος:

(Του μιλάει περπατώντας αργά προς την πόρτα χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει)
Βεβαίως και μπορείς... Εγώ τώρα θα φύγω. Μόνο μην ξεχάσεις όταν θα φύγει
όλος ο κόσμος, να κλειδώσεις την πόρτα του θεάτρου.

Τίτος:

Εντάξει Αλέξανδρε... *(Παύση)* Θα ξαναπαιζουμε σκάκι κάποια φορά; *(Παύση)*
Δεν με ακούς; Θα μου ξανατηλεφωνήσεις, Αλέξανδρε, να παίζουμε σκάκι;

*(Η πόρτα κλείνει με δύναμη. Ο Τίτος απογοητευμένος παίρνει την Χριστίνα που είναι
σωριασμένη στο πάτωμα και αρχίζει να στήνει τα πιόνια πάνω της και να ψιθυρίζει
κινήσεις καθώς κουνάει τα πιόνια με ταχύτητα πάνω στο νεκρό κορμί της. Σταδιακά το
ψιθύρισμα της φωνής του αρχίζει να ακούγεται και στο κοινό)*

Τίτος:

Ναι αυτό είναι... Αυτό το στρατιωτάκι έπρεπε να το έχω βάλει ένα τετράγωνο
πιο πίσω, γι' αυτό έχασα... Το φαντάζεστε; Γι' αυτό το ασήμαντο στρατιωτάκι,
έχασα όλο τον αγώνα. Είναι πράγματι γελοίο. Ο Αλέξανδρος βαθιά μέσα του
το ξέρει πως εγώ είμαι καλύτερος παίκτης. Εγώ είμαι... Εγώ είμαι ο νικητής...
Νικητής δεν είναι εκείνος που νικάει έναν αγώνα, αλλά εκείνος που νικάει τα
πάθη του. Κι εγώ έχω νικήσει όλα τα πάθη μου, είμαι ένας σπάνιος άνθρωπος.
Από τότε που ήμουν μικρό παιδί, όλοι το έβλεπαν στα μάτια μου πως ήμουν
πολύ σπουδαίος. Η δασκάλα του σχολείου είχε πει στην μητέρα μου πως έχω
απίστευτες προοπτικές και πως μια μέρα θα διαπρέψω και θα γινώ ένας πολύ
πετυχημένος άνθρωπος.

Ένας εύσωμος κύριος από το κοινό:

Μα, κύριε μου, είναι γνωστό πως αυτά τα πράγματα τα λένε οι δασκάλες για
όλα τα παιδιά. Ακόμα και για τα πιο ηλίθια παιδιά. Στο σχολείο μου είχαμε
ένα παιδί που στα διαλείμματα πλησίαζε μια γειτονική οικοδομή και έσπαγε
τούβλα πάνω στο κεφάλι του. Όσες φορές και αν του εξηγούσαν πως αυτό είναι
επικίνδυνο, εκείνο συνέχιζε μέχρι που αποβλακώθηκε τελείως. Ε, λοιπόν, όταν
οι γονείς αυτού του παιδιού επισκέφτηκαν το σχολείο, η δασκάλα τους
διαβεβαίωσε πως το παιδί τους είναι πανέξυπνο και πως έσπαγε τα τούβλα πάνω
στο κεφάλι του διότι κατανοούσε τη ματαιότητα της ζωής... *(Γελάει)*

Τίτος:

*(Ο Τίτος σοκάρεται με αυτό που άκουσε και αφού κάνει μια μεγάλη παύση ακούγοντας
το γέλιο του θεατή του απαντάει)* Δεν ξέρω τι γινόταν στο δικό σας σχολείο, κύριε
μου! Εγώ μπορώ να μιλήσω μόνο για το δικό μου σχολείο. Αλλά ας μην
φεύγουμε από το θέμα μας. Το παραδέχομαι. Ο Αλέξανδρος παίζει καλύτερο
σκάκι από εμένα, αλλά αν δούλευα και εγώ τόσο σκληρά όσο εκείνος θα τον

νικούσα... Αλήθεια σας λέω... Έχω περισσότερο ταλέντο εγώ, απλά δεν εξασκούμε. Μπορεί να έχασα, αλλά... Αλλά...

(Ξαφνικά απελπίζεται και αρχίζει να κλαίει παρατεταμένα. Το κλάμα του μοιάζει με τσιρίδα μικρού κοριτσιού. Πλησιάζει την νεκρή Χριστίνα, μοιάζει σαν να κλαίει για εκείνη. Όμως τελικά απλά ήθελε να σκουπίσει τα δάκρυα του και να φουσήξει την μύτη του στο κάτω μέρος του φορέματος της)

Και... δεν... Και... δεν πειράζει που έχασα μπροστά σε όλους εσάς... Ο Αλέξανδρος το ξέρει καλά πως δεν θα βρει πουθενά ένα τόσο καλό φίλο όσο εμένα. Ο Αλέξανδρος θα ξαναδεχθεί να παίξει μαζί μου... *(Προσπαθεί να χαμογελάσει)* Ναι, θα ξαναδεχτεί και τότε θα τον κερδίσω. Ελάτε να μας δείτε στην αυριανή παράσταση... Αύριο θα τον κερδίσω...

(Τα φώτα κλείνουν απότομα. Ακούμε μουσική. Ξαφνικά τα φώτα στέφονται πάνω στην νεκρή Χριστίνα αλλά η Χριστίνα δεν είναι πια εκεί στην θέση της υπάρχει μια σκακιέρα)

ΤΕΛΟΣ